

**Martin
Hušák**

Zaklínačský
meč

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Fpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z díla *Zaklínačský meč* tak, jak bylo publikováno Martinem Hušákem v roce 2013 (HUŠÁK, Martin. *Zaklínačský meč*. Praha: Martin Hušák, 2013. 58 s.).

§

Text díla (Martin Hušák: *Zaklínačský meč*), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

HUŠÁK, Martin. *Zaklínačský meč* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2013 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z:

http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/96/38/43/zaklinacsky_mec.pdf

.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a tiráž), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyživejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 30. 9. 2013.

OBSAH

Informace o knize	5
Malleus, řečený Kladivo	6
I.....	6
II.....	7
III.....	15
IV.....	19
V.....	21
VI.....	24
Krev za krev.....	27
I.....	27
II.....	28
III.....	30
Královská vůle	33
I.....	33
II.....	37
III.....	40
Štěstí v neštěstí	43
I.....	43
II.....	44
III.....	48
Úkol	49
I.....	49
II.....	51
III.....	56
IV.....	60
V.....	63
Naděje.....	65
I.....	65
II.....	68
III.....	70
IV.....	71
V.....	72

Informace o knize

Sbírka šesti povídek, které volně navazují na svět Zaklínače od Andržeje Sapkowského. Autor získal prostřednictvím nakladatelství Leonardo souhlas Andržeje Sapkowského k publikování sbírky s tím, že bude vydána k nekomerčním účelům. Originální texty lze nalézt na webu <http://zaklinac-povidky-vlastni.webzdarma.cz/>.

Malleus, řečený Kladivo

I.

„Podívej, Geralte,“ ukázal Marigold na rýsující se domy v dálce. „To už je Adlestadt. Konečně jsme tady. Brrr, to je ale zima. Nemůžu se dočkat, až sesednu z koně a ochutnám v nějaké sympatické putyce místní pivo.“

„Víš jistě, že budeš mít tu možnost?“ zeptal se zaklínač. „Říkal jsem ti, že nemám ani měďák. A ty na tom nejsi o moc lépe, pěvče.“

„Já vím,“ vzdychl trubadúr. „Co naděláš. Alespoň si sedneme někam do tepla. Toho sněhu už mám plné zuby. Mám pocit, že mě studí i na zadku.“

Popohnali koně. Hbitě se vyhnuli povozu dřevorubců, kteří právě přiváželi do města neopracované klády. Adlestadt byl známý svými pilami a proslulými truhlářskými dílnami. Léto neléto, zima nezima, práce dřevařů nikdy nekončí.

„Geralte, co kdybychom se nechali najmout k těm stromobijcům? Měli bysme se aspoň za co napít.“

„Můžeš,“ odtušil Geralt znechuceně. „Pokud chceš, já ti nebráním.“

„No dobře, uznávám. Jsem básník, nejsem zvyklý na fyzickou práci. Víš co, Geralte? Možná budeme mít štěstí a ve městě bude číhat nějaká hrozitánská příšera. Budeš mít o práci postaráno a já si aspoň na tvé zdraví připiju.“

„Nebud' blázen, Marigolde. Ve městech už dnes nestvůry sotva najdeš. A jak ses mohl přesvědčit, tak na venkově je to podobné.“

„Viděl jsem,“ řekl posmutněle básník. „Jeli jsme od vesnice k vesnici a nikde nic. Všude klid. Ani jeden malý netvor. Ani dočista maličký. Když o tom tak přemýšlím, tak je to vlastně dobrá zpráva, ne?“

„Jistěže,“ odpověděl Geralt, „ale zaklínač se pak jen těžko napije piva, když nemá čím zaplatit.“

II.

Z hospody zněl hluboký, rozčilený hlas. Marigold vešel jako první a zůstal překvapením stát. Na jedné z židlí stál nasupený trpaslík s obrovským plnovousem a rozkřikoval se na skupinku povalečů.

„Nechajte těch vašich ľudských šprochů vy duté kebuly. Co na tém, že su trpaslík? Smrdí snad moja lejna víc než vaša? Jakým právem mňa vyhazujete z knajpy? Dopiju svoje pivo a pojdu, vy psi syni. Eh, nic neříkej, nebo vezmu tenhle korbek a majznu ťa do...“

Zarazil se. A otočil.

„Asi mňa šálí zrak, přecá som teho tolik nevypil. Geralt z Rivie? Zaklínač? A Marigold? Ten uřvaný poeta? To přecá není možné.“

„Yarpen Zigrin,“ oslovil trpaslíka Geralt a usmál se. „Jsi ten poslední, koho bychom tu čekali.“

„No jo,“ potvrdil Marigold. „Co ty tady, Yarpene? Myslel jsem, že fáráš někde v Mahakamu na šachtě. A ty zatím tady s pivem v ruce. A s lejny, jak jsem slyšel.“

Nepočtení hosté v sále zašuměli jako vítr v korunách stromů a se znepokojením si prohlíželi dvojici příchozích. Zejména Geralta. Ten si toho pochopitelně všiml, ale nedával to najevo. Neměl zájem o jakékoli nepřijemnosti.

„Tož poďme sem,“ ukázal trpaslík na volný stůl daleko od rozvalujících se štamgastů. „Ty smradlavé prťáky už nechcú ani vidět. Sedajte, sedajte.“

Když usedli, krčmář jim donesl pivo. Zjevně nechtěl, aby se příliš přibližovali k jeho šenku. Geralt ani Marigold rozhodně nevypadali jako jeho běžní zákazníci.

„Děkujeme za onu pěnivou spásu,“ zahlaholil rozjařeně trubadúr. „I když jsme si nic neobjednali, vyřídil jsi to za nás. To se mi moc líbí. Přinese plné korbele a ani se nezeptá, zda mají hosté čím zaplatit.“

Krčmářův zprvu celkem přívětivý úsměv se změnil v koženou grimasu vycpaného medvěda, kterého zřejmě omylem ulovil zdejší falckrabě během honu, když si jej spletl se svým nenáviděným pošvagřencem.

„Nekřiv kušnu, šenkýřú,“ zachechtal se Yarpen a vytáhl z kapsy dvě zlaté mince. „Tady máš. A kalupem mi přines eště jedno. Nebo radšej dvě.“

„K službám,“ uklonil se krčmář – medvěd – a odešel.

„Díky, Yarpene. Vážně mnoho peněz nemáme. Chtěli jsme se tu jen trochu ohřát. Jedeme a jedeme a nikde nenacházíme žádnou práci. Alespoň ne pro mě. Marigold se vždycky vnutí nějakému bohatému páprdovi, aby zazpíval na svatbě jeho zpovykané dcerky, anebo aby pomohl jeho synovi budižkničemovi získat náklonnost jisté dámy z vyšších kruhů. Přeci ho znáš.“

„To si piš, že znám,“ kývl hlavou trpaslík. „Už som kdysi jednu povdal, že Marigold je něco jako lopušina na koňskom ohonu. Hahaha.“

„Netropte si žerty z umění,“ zarecitoval s přehnaným zanícením básník. „Umění, kterým vládnú, znají všichni sečtělí vzdělanci od Buiny po Jarugu.“

„Dokonca aj u kráľovských dvorů. Že, Marigolde?“ zapitvořil se Yarpen. „Slyšál som, že jsi byl loni hostem v paláci kráľa Esterada Thyssena v Koviru. A že jsi za těch pár týdnů, kteréš tam strávil, obskočil polovicu dvorních dam.“

„Kdo umí, ten umí,“ pronesl sladce trubadúr.

„No jasně,“ dopil Geralt své pivo. „Když se na to přišlo, jen tak tak jsi stihl ujet ze země. Být tam o den déle, neunikl bys lámání

kolem, anebo by tě přinejmenším vykleštili. Nic neříkej, Marigolde. Všichni víme, že jsi beznadějný trubec.“

„My básníci musíme kvůli našemu umění převelice trpět. Kumšt si žádá své oběti, pánové. Ani netušíte, kolik námětů na balady a básně mi během oněch krásných týdnů v Koviru jakoby mimoděk připlulo na mysl.“

Výrazy tváří Geralta i Yarpenu dávaly nepokrytě najevo, co si myslí o formě a smyslu básnických obětí.

„Tak, Yarpene,“ otočil se Marigold na trpaslíka, který právě otíral pивní pěnu ze svého plnovousu. „Stále jsi nám neřekl, kde ses tu vzal. Pokud si dobře vzpomínám, tak při našem posledním shledání jsi říkal něco o Mahakamských železných dolech, anebo to bylo jinak?“

„To víš, že ano,“ zašklebil se trpaslík. „Rubal som tam celá dvě léta na těch nejstrašlivějších šachtách. Polovica krumpáčníků to nepřežila, včetně dvou z mých ogarů. Pametáte na mojich ogarov? Tož ano... oplakali sme jich. Ale život ide dál, což nepravda? Netreba bečieť a sedieť v kútě. Tak som sa rozhodl s tým seknút a s vydělanými prašulemi teď jezdím od města k městu. Sám.“

Dveře od hospody se otevřely a dovnitř vstoupila nejasná, šedivá postava. Byl to zkroucený a hubený stařec. Zavřel dveře opatrně, jakoby chtěl předstírat, že do nich vůbec nevšedl, a že se na něj oči všech přítomných upírají zcela bezdůvodně.

„Zmiz z mého lokálu, žebráku!“ křikl hospodský.

„Haltuj, putykáři,“ ozval se Yarpen. „Dědo, poč' si sednút k nám. Co čučíte, chlapi? Mám dneska chuť urobiť dobrý skutek. Hej, šenkýřú, dones temu starému havranovi něco pěnivého. Nekúkaj jak vylovený sumec, kdo plaťá, ten poručá! Dones pivo!“

„Děkuji převelice,“ uklonil se stařec, sundal si čapku a plášť a s okázalou důstojností kolem sebe rozšířil vydatný smrad.

„Jmenuji se Pohvizd. Jsem chudý pocestný a vypravěč.“

„Copak vyprávíš?“ zeptal se s drzým úšklebkem Marigold. „Že by nějaké dětské ukolébavky? Anebo alespoň umíš z paměti zarecitovat seznam přísad do léku na zlepšení potence?“

„Aj pane, pane, netropte si šprýmy. Vyprávím o věcech vážných. Až bych řekl, převážných a převýznamných. Tak významných, že mi někdy samotná slova nepostačují.“

„Aha,“ zachechtal se básník. „Takže když ti dojdou slova, začneš skákat po stole a předvádět ony věci názorně, nemýlím-li se? A třískat u toho naběračkou do hrnce, aby zážitek posluchačů byl vizuálně akustický?“

„Jen ho nech, Marigolde,“ vzdychl Geralt. „Konečně se našel někdo, kdo nebude vydávat obscénnost za zdroj poetických inspirací.“

„Ba. Zaklínač má recht, básníku,“ ozval se trpaslík. „Pane Pohvizde, povězte nám něco ukrutánsky vážného z vašeho pústevníckého repertoáru. Pivo máte, tož napijte sa, ať vám slova na jazyk ladí.“

Stařec se napil a hlasitě mlaskl. Bylo vidět, že pivem často svůj jazyk pohladit nemohl. Kdoví, zda si vůbec pamatoval, kdy ho naposledy pil.

„Dobrá, pánové vzácní,“ začal dědula. „Je tomu týden, co byl zimní slunovrat. Tento den vždy lidé všech národů vítají jako příslib lepšího zítřka a nové naděje pro rok nadcházející. Mnohde má ale onen den příchut' poněkud... přehořkou. Po stovky let byly ve většině známých zemí upalovány ubohé a bezmocné ženy, které byly prohlášeny vinnými zločinem těžkým. Zločinem čarodějnictví. V den zimního slunovratu pak bývá vykonán rozsudek. Smrt v ohni. Tak píše Svatá kniha. Každá ženština, kterážto ze spolků s Dáblem usvědčena bude, musí být odevzdána plamenům očištným...“

„To je fakt,“ přerušil starcovo vyprávění Yarpen. „Každá, která usvědčena bude. Slyšíte to? V tej vaší múdré Svaté knize se ale jistě nikdá nepíše o útrpných metodách, které doprovázely výslechy těch chuděr ženských. Čítal som kdysi jednu takovou knihu, která o tom pojednávala. Jmenovala se... eh... už vím... Malleus Magoricarum...“

„Malleus Maleficarum,“ opravil jej zaklínač. „Četl jsem to, když jsem býval v Ellanderu. Strašná kniha.“

„Ano,“ řekl vážným, a tudíž pro něj zcela nepřírozeným hlasem, Marigold. „Také jsem to četl. Lámání kloubů a ten strašný žebřík. A vedle té nebožačky fanatik s olýsalou hlavou a krví podlitýma očima.“

„A nemá snad ani smysl dodávat,“ doplnil Geralt, „že ty ženy byly obvykle zcela nevinné. Mnohdy jen možná poněkud pomatené. A že jejich přiznání bylo výsledkem práce příčinlivého kata.“

„Tohle všechno se ale děje výhradně ve vašach, lidských zemích,“ pohlédl vyzývavě Zigrin na své spolustolovníky. „U nás v Mahakamu nikdá nikoho za takovéto nesmysly neupálil. Co povídám, ani slovem nepohani. U nás si můžeš klidně vzývat samého Satanáša a tancovat u toho kolem ohňa s holým zadkem. Nikdo ťa nepřijde trestat a nikdo nepovdá, že je to proti nějaké hlupé Svaté víře. Ne, nepochopíte mňa zle, nechci se rúhat vašim ani jiným Bohům. Chci jen říci, že u nás v Mahakamu je jen jedna víra – dobře nabrúšený krumpáč a pádné kovářské kladivo. Možeš si klidně při práci na šachtě odslúžit Černú mši, ale když odkopeš rudy jako každý jiný, nikdo ťa ani slovem nenapomene. To vaše země sú semeništëm takýchto odporností.“

„Ne všude,“ namítl Geralt. „Například v Temerii za vlády krále Foltesta nedošlo během posledních dvou desítek let k jedinému čarodějnickému procesu.“

„Protože Foltestův otec, Medell, ukázal těm fanatikům, kde je jejich místo,“ odplivl si Marigold. „Skoro všechny potulné kazatele nechal pozabíjet a kněžourům dal zřetelně najevo, že buď políbí jeho královskou dlaň, anebo budou líbat gilotinu na popravišti. Ti z kněžích, kteří přežili, se chopili užitečných profesí. Začali učit děti psát nebo se starali o nemocné. Prostě vládci neškodili.“

„No vidíte,“ zvedl hlavu trpaslík. „Všude jen smrt a násilí. To je všechno, co lidé dovedou. Zabít dřív, než nějaký zabije jich.“

„Vskutku pravdu díte, vzácní páni,“ ozval se děd Pohvizd. „Černých kaněk je v lidských dějinách více, než na talárech vysloužilých písařů. Vím to, kdysi jsem jedním takovým býval.“

„Opravdu? A kde?“ zajímalo Geralta.

„Byl jsem písařem u kněžského Řádu Maleitů. Do té doby, než jsem napsal ten nešťastný spis...“

„Jaký?“ zeptali se takřka naráz Marigold i Yarpen.

„Nazval jsem ho Preambule o Toleranci. Pojednával o zločinnosti předešlých vlád, založených na vytváření atmosféry strachu mezi obyvatelstvem. Čarodějnické procesy byly pouze jedním z těchto nástrojů. Psal jsem o nelidskosti některých vysokých kněžských Řádů a o jejich zvrhlých metodách, jak pro sebe ukořistit co největší díl moci.“

„Odhaduj,“ poznamenal Geralt, „že po zveřejnění onoho spisu jsi už příliš dlouho písařem nebyl.“

Stařec neodpověděl, ani to nebylo potřeba. Jen si povzdychl a otřel si rukávem krk.

„Tihle knězi sú všici na jedno brdo,“ řekl nakvašeně trpaslík. „Fanatici, kteří chtějí více než spásu světa plnit svoje pokladnice zlatem a mají tu drzost pindat u toho kecý o Svaté víře a všemocném Bohu. A přitem si mnozí žijú jako králové.“

„Jistěže. Mnozí ano. Ale zdaleka ne všichni,“ odporoval zaklínač.

Yarpen po něm šlehl okem a pokýval hlavou.

„Já vím, co máš na mysli, zaklínačú. Například tu slavnú velekněžku ze svatyně Melitelé, mám pravdu? Jak sa jen jmenuje... hmm... Brekeke...?“

„Nenneke,“ řekl Geralt hlasem jako led a stiskl rty. „Je to už podruhé, co tě musím opravovat. Dej pozor, trpaslíku, aby to nebylo naposledy.“

„No ano, ano,“ zařechtal se vousáč. „Prepáč, Geralte. Tož já vím, že ta Nenneke je skorem ako tvoja matka.“

„Opatrně, Zigrine,“ upozornil ho Marigold. „Znám jí. Skutečně je téměř jako jeho matka. Nebylo tomu jednou, když ho ve své svatyni

vyléčila z těžkých zranění, se kterými by si jinde sotva věděli rady. Říkám to správně, Geralte?“

„Ano, říkáš. A vskutku není fanatička. Věří ve svou Bohyni, které zasvětila celý svůj život. Melitelé, Bohyně plodnosti, ochránkyně a patronka všech rodiček. Ale nikomu, kdo o její víru nestojí, neřekla nikdy ani jediného křivého slova.“

„Dobrá,“ kývl Yarpen plnovousem, „přesvědčili ste ma. Určitě sa aj mezi knězi najdú poctivci. Ale což, je to jako jeden zlatý valounek na kupě hnoja. Anebo jako jeden lesklý drahokam vbrúšený do těla tlející mrtvoly.“

„Pan Geralt z Rivie?“ ozval se na jejich zády nepříjemný, mečivý hlas.

Geralt otočil hlavu jako první. Před ním stál mužík ve směšném obleku. Spíše než člověka připomínal zerrickánského papouška. Byl oděný do lesklých, mnohobarevných šatů a na hlavě mu seděl komický klobouček se zlatými výšivkami.

„Odpusťte páni, že ruším,“ uklonil se. „Mám tu čest s váženým panem Geraltem z Rivie?“

Namísto Geralta odpověděl drze Marigold.

„To víš, že máš, pane. Tenhle bělovlasý přízrak je skutečně onen slavný zaklínač. Copak se ti přihodilo? Potřebuješ vyčistit svou soukromou jeskyni od nějakého strašlivého baziliška? Anebo snad u zdejšího šaškovského cechu začalo po nocích strašit? Možná si vás nějaká nestvůra spletla s papouchem a pár vás sežrala. Nebo se mýlím?“

Yarpen Zigrin vybuchl smíchy.

„Nech toho, Marigolde,“ řekl Geralt, když trpaslíkův smích utichl. „A vy, pane, povídejte, jak vám mohu pomoci.“

Chlápek se tentokrát uklonil dosti odměřeněji.

„Jmenuji se Myrxe,“ začal. „Jsem místní šembelán. Jde o věc nadmíru delikátní. Pokud by velevážený pán neměl námitek, rád bych jej požádal o separátní rozhovor.“

„Copak si pane šembeláne myslíš, že nedovedeme udržet tajemství?“ řekl naoko uraženě trubadúr. „Domníváš se, že budeme

roznášet drby po putykách? Zeptej se, koho chceš, vašnosto, zda já, Marigold, někdy prorekl jediné svěřené tajemství.“

„Chachacháá,“ zahřměl smíchem Yarpen jako bouřkový mrak. „Na tvojem místě, šumařú, bych radši ani klapačku neotvíral. Všeci víme, že vykecáš vše, co víš. A mnohé, co nevíš, ale vymyslíš si. Říkáš temu básnická nadsázka, vid’? Až na to, že někdy aj sám zapomeneš, co je vlastně pravda a co tvój výmysel. Geralte, pan komoří tě požádal o nějakú rozmluvu. S námi si nedělej starosti. Najdeš nás tu. Snad ešte nebudeme řádsy nachmelení. Jen jdi.“

„Dobrá,“ zvedl se zaklínač od stolu, „pojďme tedy ven. Až po vás, pane šembeláne.“

Myrxe nejen vypadal jako papoušek, ale zdálo se, že je i cítit ptačím peřím. Když vyšli před hospodu, nervózně se rozhlížel a vedl Geralta na druhou stranu rynku.

„Poslouchám, pane Myrxe.“

Šembelán si odkašlal a začervenel se. Geralt si povzdechl, ale v duchu si slíbil, že bude trpělivý. V rámci možností.

„Máme tu v našem krásném městě jeden vážný problém. Abych tak řekl... jeden velmi... indiskrétní problém.“

Geralt mlčel.

„Jde o věc,“ pokračoval Myrxe, „která může značným způsobem uškodit reputaci Adlestadtu. Koneckonců, který z vážených a bohatých kupců by přijel do města, ve kterém...“

„Ve kterém co?“ nevydržel zaklínač.

„Nu,“ otřel si zpcené čelo šembelán, „ve kterém straší.“

Zaklínač přivřel oči.

„Buďte konkrétnější, prosím.“

„Jak jsem říkal. Strašidlo. Ohavné a zákeřné. Jistě pochopíte, pane Geralte, že když jsem se dozvěděl, že jste přijel do města, ani chvíli jsem neváhal a pospíchal za vámi. Já sám těmto věcem příliš nerozumím. Vidíte tu velkou budovu se stříbřitým erbem na zdi? To je radnice. Nejlepší bude, když navštívíte pana purkmistra. Pokud souhlasíte, tak vás k němu osobně zavedu a s ním sjednáte celou záležitost. Město to potřebuje, pane Geralte.“

Zaklínač si znovu povzdechl. V hospodě se mu sedělo více než příjemně, ale práce je práce. Celou cestu do města si Marigoldovi stěžoval, že nikde na vesnicích už celý měsíc nenarazil na žádnou pořádnou práci. A teď, světe div se, jej nějaký šašek v žertovných pantalonech sám vyhledá a dokonce ho chce dovést až ke starostovi takového města, jako je Adlestadt. Nu což, jíst je třeba.

„Dobrá,“ řekl Geralt odhodlaně. „Pojďme tedy, pane Myrxu.“

III.

Purkmistr byl vysoký a mohutný muž s ušlechtilou tváří a orlím nosem. Spíše než jako starosta vypadal jako větry ošlehaný námezdný žoldněř. I v jeho pohybech a gestech byla jistota a určitá vojácká úsečnost. A pýcha.

„Těší mě, že tě poznávám, pane Geralte. Mnoho jsem toho o tobě slyšel. Jsem Gastorad, purkmistr adlestadtský.“

Jeho stisk byl pevný jako kovářský svěrák. Pokynul zaklínači, aby se posadil a posunkem naznačil lokajům, aby opustili místnost. Když se usadili, Geralt neprodleně přešel k věci.

„Doslechl jsem se, pane purkmistře, že vaše město sužuje jakési strašidlo. Pan šembelán povídal, že...“

„Neber Myrxeho příliš vážně,“ usmál se Gastorad. „Je sice zdejší komoří, ale já ho mám rád jako morovou ránu a nijak se tím netajím. Ví to celé město. Nebýt toho, že je jeho rodina zadobře se samotným panovníkem, už dávno bych toho šaška nahradil někým schopnějším. Nicméně tentokráte ho myslím, když se tak na tebe dívám, mohu pochválit za příkladnou iniciativu.“

Geralt necítil potřebu jakkoli jeho slova komentovat. Pouze ho poněkud zarazila starostova upřímnost. Lidé v tomto postavení si

obvykle něco takového nemohli dovolit. A vůči rodině, která má blízko k samému panovníkovi, už vůbec ne.

„Pokud tedy nemáš námitek, Mistře zaklínači, můžeme se dostat k našemu problému.“

„Jistě.“

Purkmistr se pohodlně usadil ve svém křesle.

„Tak tedy začnu od začátku. Začalo to před půldruhým měsícem. Jednoho dne za mnou přišla žena mlynáře Mrkvochvosta. Prý, že se mnou musí nutně mluvit v záležitosti života a smrti. Ač zahlcen prací, přijal jsem ji k soukromému rozhovoru. Zpočátku jsem její vyprávění považoval jen za obyčejné ženské třeštění, ale záhy jsem zpozorněl. Mluvila o tom, že minulý večer přistihla svého muže v posteli s jinou... ženou. Na tom by nebylo nic zvláštního, v naší zemi zřejmě těžko najdeš častější přečin, než cizoložství, kdyby ale na té ženě prý nebylo něco... zvláštního.“

Geralt pozorně naslouchal starostovu pevnému, zvučnému hlasu. Neřekl nic.

„Jak povídám, pane zaklínači. Podle jejích slov to nebyla obyčejná žena. Mlynář byl prý jako uhranutý a když přišel k sobě, tak své nebohé manželce tvrdil, že ho ta žena nějak... očarovala. Toť se ví, že každá ženská by v takové situaci svému chlapovi vlepila pár výstavních štulců, anebo pár kopanců do citlivých míst, kdyby ale ta neznámá žena před očima mlynářovy manželky nezměnila podobu v cosi nepopsatelného a neodletěla oknem jako pták.“

Geralt stále mlčel.

„Nic neříkáš,“ poznamenal Gastorad. „Znamená to, že víš, o čem mluvím?“

„Ano, pane starosto. Succubus.“

„Něco jsem o tom četl,“ řekl purkmistr. „Myslel jsem ale, že jsou to jen báchorky. Že pravé Sukuby neexistují.“

„To si myslí většina lidí.“

„Aha. Rozumím. A co jsou tedy vlastně přesně zač ty... Sukuby?“

„Astrální démoni. Jsou trochu podobní vampýrům, ale na rozdíl od nich umí převádět své tělo do nefyzického stavu. Dokáží

očarovat muže a odčerpávat z nich během pohlavního aktu životní energii. Mnohdy až k smrti.“

„Takže jsou skutečně nebezpečné?“

„Velmi.“

„No vidíš,“ povzdychl si Gastorad. „A divil by ses, kolik hlupáků si potom, co se tahle nešťastná událost rozkřikla, začalo přát, aby je nějaký ten hezoučký Succubus v noci navštívil. Naštěstí jsem každému, kdo o oné záležitosti s mlynářem věděl, zakázal pod pohružkou vytržení jazyka mluvit. Nevěřil bys, Geralte, kolik tupců nechávalo od té doby otevřená okna v domech v naději, že k sobě toho démona v noci přilákají a hezky si... užijí.“

„Věřil,“ odtušil zaklínač. „Znám lidi i lidskou hloupost. Není to ale moje věc. Já chráním lidi před přízraky. Nemohu je chránit před nimi samými.“

„Slovo profesionála,“ kývl uznale hlavou Gastorad. „Pokud tedy dobře rozumím, neměl bys nic proti tomu tu nestvůru zabít. Je to tak?“

„Pokud budu mít důvod, tak ano,“ odpověděl Geralt chladně.

„Chápu. Nejdříve ujasněná odměna, pak práce. Souhlasí?“

„Nedokázal bych to vyjádřit lépe.“

Purkmistr zaklonil hlavu a protáhl se, až mu v kloubech zaprašťelo.

„Adlestadt ti zaplatí pět set natirrů. Za takovou částku zcela jistě bez potíží přečkáš i tak tuhou zimu, jako je ta letošní. Zapláceno samozřejmě dostaneš až po odvedení práce. Je to přijatelné?“

„Jistě, pane starosto. Platí.“

„Výborně,“ zabubnoval purkmistr prsty na opěradlech svého křesla.

„Abys rozuměl, ihned po zmíněném incidentu s mlynářem jsem požádal o radu místního velekněze. Je to chlap sečtělý, ale poněkud starosvětský. Nemohl se mi příliš věnovat, protože měl plné ruce práce s přípravami na zimní slunovrat a věcmi s tím spojenými. Znáš to. Hranice. Mokrý dřevo. Pomalý oheň. A čarodějnice v okovech. To se ví, že na hranici skončilo také několik dívek, které

byly obviněné z oněch odporných činů, o kterých jsem ti tu vyprávěl. Já, abys věděl, jsem nesouhlasil, ale v naší zemi má tyto věci na starosti výhradně kněžský Řád. Co se dalo dělat. A jaké bylo všeobecné překvapení, když po vykonání rozsudků ta nestydatá cizoložnice nepřestala ve svém řádění. Měl jsi vidět, Geralte, jak kněžourům spadly brady a s jakou urputností se začali přehrabovat ve svých zaprášených manuskriptech.“

Geralt už měl na jazyku, co si myslí o starostovi, který dovolí, aby v jeho městě nějací šílenci pro nic za nic upálili na hranici zcela nevinné dívky. Ale ovládl se. Neřekl nic. Zůstal klidný a chladný, až se změnil v led, který neroztaje ani na ostrém letním slunci.

„Mimořodem,“ pokračoval Gastorad, když se nedočkal reakce, „jak se vlastně taková Sukuba dá zabít? Kněží mi tvrdili, že lidská síla proti ní nic nezmuže. V tomto jim celkem věřím. Nemyslím si, že by bylo možné sebrat bandu chasníků, dát jim do rukou klacky a přikázat jim, aby tu démonku umlátili.“

„Succubus je takzvaný vyšší démon,“ odpověděl Geralt, ačkoli neměl příliš chuti odpovídat. „To znamená, že je mimořádně nebezpečný. A rovněž to znamená, že je citlivý výhradně na stříbro. Například na můj stříbrný meč.“

„Rozumím. Odpusť mi mou nemístnou zvědavost, Mistře. Více tě již zdržovat nebudu. Podmínky našeho obchodu platí.“

Geralt vstal. Chystal se odejít.

„Mistře,“ oslovil ho ještě purkmistr. „Nezmiňuj se nikde o tom Sukubovi. Ani před svými přáteli, prosím. Udělej mi tu laskavost. Prosím tě o to jako čestný muž čestného muže.“

Zaklínač mu pohlédl do očí. Byly klidné, chladné a bezvýrazné.

„Dobrá,“ odpověděl.

„Děkuji,“ kývl hlavou Gastorad. „Moc mě těší, že jsem měl tu možnost tě poznat.“

Starosta pozvedl ruku. Geralt si jej chvíli prohlížel.

„Jsem také rád, že jsem vás poznal, pane Gastorade,“ stiskl nabízenou pravici. A odešel.

„Proč jsem to jen řekl?“ ptal se zaklínač sám sebe. „Asi se ze mě stává pokrytec. Anebo ještě hůř. Asi se ze mě stává člověk...“

IV.

„Vítaj zpět, zaklínačú. Kdes byl tak dlúho? Copak ti ten kašpar barevný chtěl. Vsázeli sme se tu s Marigoldem o dvacať natirrů, kdo to uhodne.“

„Nepovídej nesmysly, Yarpene. Kde by Marigold vzal dvacet natirrů?“

„Jenom si nemysli,“ zasmál se básník. „Zatímco jsi tu nebyl, tak jsem předvedl celému lokálu něco z mého skvělého pěveckého umění. Toť se ví, že ne zadarmo. Přišla sem skupinka barvířů a několik rozjařených truhlářů. Solili jako kuchaři z Povissu.“

„Ach tak. Že se nestydíš, Marigolde. Zpívat po hospodách jako nějaký poslední žebrák.“

„Stydět se?“ zatvářil se básník překvapeně. „A to proč? Je přeci podstatné, jak se co zpívá a nikoliv, kde se to zpívá.“

„To je pravda pravdúcí,“ připojil se trpaslík. „V knajpách nebo v bordelech, u královských dvorů nebo na univerzitách, všecko jedno. Vid', šumařů? Umění zůstane uměním, ty všivá žebroto, chacha.“

„Když už jsme u té žebroty,“ poznamenal Geralt, „kam zmizel ten starý děda vypravěč?“

„Nevíme,“ odušil lhotejně Yarpen. „Šel si odběhnout a už sa nevrátil. Kdoví, zda neleží někde v pangejtu u cesty. Ale co, naša věc to není. Tož si sedaj, Geralte. A vyprávěj, co ti ten Myrx, či jak se ten chlap jmenoval, chtěl.“

„Nic velkého,“ mávl přezíravě Geralt rukou. „Jen nějaká drobná... zakázka.“

„Vážně?“ zatvářil se Marigold neskonale vesele. „Takže to znamená, že v Adlestadtu zůstaneme déle? Několik dní?“

„Já ano,“ odpověděl Geralt. „Ty, Marigolde, můžeš jet, kam tě tvůj kuň ponese.“

„Eeehh, to nemyslíš vážně,“ nahradila v básníkově tváři veselý výraz uražená grimasa. „Já abych opustil přítele? A ještě k tomu na tak překrásném místě, ve kterém si lze užít tolik zábavy?“ obrátil do sebe Marigold další korbel s pivem, brnkl do strun své loutny a se zasněným výrazem zarecitoval:

*„Lahodného moku, co jen dokážeš vypítí.
A těch ženských, kterých ve městě najítí.
Stačí jen vybrati, na kterou si ukážeš,
a svůj um, který v ložnici jim prokážeš.
Ony ani nechodí, ony přímo plavou,
nesou se jak laně panenské se třpytivou hlavou.“*

„Tož to je celý Marigold,“ prskl Yarpfen. „Trochu sa napije a už sa mu zdá o bezedném sudu s pivem. A o laních.“

„A přitom zapomíná, že do města přijel bez děravého groše,“ dodal Geralt.

„No dobrá,“ bránil se poeta. „Zábavy už dneska bylo dost. Geralte, zamluvil jsem na noc u hospodského dva kamrlíky pod půdou. Jsou malé, ale aspoň něco. Počítal jsem, že tu přes noc zůstaneme. Vidíš, jaký mám bystrý odhad?“

„Dva? A co pro Yarpfena, Marigolde?“

„Já pojedu, zaklínačů. Neřekl sem ti to? Mám za týden spicha v Drockenmellu se Zoltanem Chivayem. Pametáš si na něho, Geralte? Ano, jistěže pametáš. Mám s ním k udělání nějaků... robotu. Mosím ještě dnes vyrazit.“

„Nic mi říkat nemusíš, Yarpene. Tak tedy odjíždíš? Už teď? Blíží se večer.“

„Ano. Vyrazím rychle, než bude tma. Měsíc bude v úplňku a cesta rovná. Snad budu mět štígro a nenarazím na žádného lúpežnického zkurvysyna.“

„Tak šťastnou cestu. Ať tě tvá víra v nabroušený krumpáč a pádné kladivo od všeho zlého ochraňuje.“

„Díky, Geralte. Nevím, zda sa ešte někdy potkáme. A keď by sme sa potkali, tak věz, že potkáš jiného trpaslíka. Se Zoltanem máme rozdělanú takovou... nu... nechajme toho. Řeknu ti to jen takto, brachu. Buď mňa potkáš jako bohatého trpaslíka, anebo mňa už nepotkáš nikdy. Sbohem, Mistře meče. Sbohem, básníku.“

„Sbohem, Yarpene.“

Geralt se dlouho díval za odcházejícím trpaslíkem. Přemýšlel. A ty myšlenky nebyly vůbec příjemné.

„Nemáš tušení, Geralte,“ přerušil ticho Marigold, „co mohl mít na mysli tou robotou se Zoltanem?“

„Copak ti to neřekl?“ podivil se Geralt.

„Ani slovo. Prý jen, že spolu mají domluvenou nějakou zlatou budoucnost. Víc nevím.“

Marigold tentokrát vypadal, že si skutečně nevymýšlí.

„Nevím, o co jde, Marigolde. Ale rozhodně z toho nemám dobrý pocit.“

Básník potáhl nosem. Zamyslel se, ale neřekl nic.

„Kdoví,“ dodal hluše zaklínač, „možná ho už skutečně nikdy nepotkáme.“

V.

V kumbálu bylo těsno, ale nakonec ne tolik, jak se Geralt obával. Odložil své dva meče a pohlédl z okna na hvězdy.

„Dva meče,“ zamyslel se polohlasně. „Jako dvě ruce. Dva nástroje k práci. Dvě kladiva.“

Z dřevěných prken se ozýval červotoč. Praskání znemožňovalo Geraltovi spánek. Byla to jedna z nevýhod jeho mimořádně

citlivého, zaklínačského sluchu. Ale Geralt ani příliš ospalý nebyl. Jen trochu ztuhlý. Měl na sobě stále svou černou kazajku, seděl na jediné, ztrouchnivělé židli v místnosti a pozoroval hvězdy.

„Dva meče,“ zamumlal. „Jeden na lidi, druhý na nestvůry. Na Kaer Morhen nás učili, že to říkají jen hlupáci. Ale je to víceméně pravda.“

Uchopil svůj železný meč. Prohlédl si ho.

„Pravé železo z hvězdy spadlé z nebe. Z meteoritu.“

Zatočil mečem. Ostří zasvištělo a ustrnulo v nacvičené poloze. Přejel opatrně po čepeli bříškem palce. Byla ostřejší, než ta nejlepší břitva.

„Kolikrát jsem ho už použil,“ napadlo ho. „Ani sám nevím. Nikdo to neví. Jedině Bůh. Tedy pokud existuje, čemuž nevěřím.“

Položil meč. A zvedl ten druhý. Stříbrný.

„Ryzí stříbro,“ vyšlo z jeho úst nezřetelně. „Jakou cenu by asi mělo na trhu. Nepříliš velkou. A přesto je pro mě tím nejcennějším pokladem.“

Položil si meč na kolena a prsty pohladil zdobenou hlavici. Seděl bez hnutí. Červotoč stále neúnavně vrzal.

Únava ho přeci jen začala pomalu přemáhat. Zvuky z prken se stávaly monotónními. Začaly se mu zavírat oči, až se zdálo, že usne vsedě. V tom ho ale něco probralo. Nebyl si zprvu jistý, co to bylo, ale vzápětí si to uvědomil. Byl to jeho zaklínačský medailon. Začal se na jeho krku mohutně třást, téměř až poskakovat. Znamenalo to jediné – přítomnost magie. Instinktivně zbystřil své smysly. Jeho sluch zachytil něco zvláštního. Znělo to jako přidušené vzdechy. Ale nebyly to vzdechy rozkoše, bylo v nich cítit něco nepostižitelného. Něco, co připomínalo bolest. A smrt.

Vyskočil ze židle a vrhl se ven ze dveří komory. Rozběhl se po chodbě a vykopl dveře do nejbližšího pokoje. Uvnitř se mu naskytl hrůzný pohled. Marigold ležel zcela nahý na posteli a nad ním vznášela podivná průsvitná bytost. Měla tvar krásné ženy, ale její pleť byla skrz naskrz průhledná a její oči žhnuly rudým plamenem. Když ho uviděla, zasyčela jako hladová puma a vznesla se ještě více

do výšky. Marigold ležel na posteli zcela ochromený. Vypadalo to, že ani není při vědomí. Zaklínač ale neměl čas to zjišťovat. Až teď si uvědomil, že stále v rukou drží svůj stříbrný meč. To mu zachránilo život. Sukuba napřáhla ruku a vyslala na zaklínače proud ničivé energie. Geralt se reflexivně kryl svým mečem a částečně ránu ztlumil. Nikoliv ale zcela, jelikož stříbrný meč nemohl odrazit veškerou zlem a nenávistí prosycenou magii. Výboj ho odhodil na druhý konec místnosti. Zastavil se až na kusu nábytku, který pod jeho vahou zapraskal a zřítíl se. A zaklínač s ním. Nestvůra triumfálně zakřičela a chystala se na ležícího zaklínače skočit a zatnout do něj své drápy. Nepočítala ale s rychlostí jeho reakcí. Hbitě se překulil na pravé koleno a s mečem v rukou skočil. Sekl. Succubus zasyčel, ale stihl se Geraltovu úderu vyhnout. V následující chvíli stáli tvář v tvář. Zaklínač a Sukuba. Meč a drápy. Život a smrt. Marigold stále tonul v bezvědomé letargii.

„Co se to tam u všech Bohů děje?“ řekl někdo z kolemjdoucích, kteří právě míjeli budovu hostince. „Zdá se, jakoby se v tom baráku mydlili démoni. Do hajzlu, to nevypadá na obyčejnou rvačku nějakých ožralých pobudů.“

„Radši se do toho nepleť, otče Skočdovsa,“ doporučil mu jeden z mladších mužů. „Ať je to, co je to, není to naše věc. Jen ať se tam klidně pobijí a celý ten špinavý barák rozmlátí na třísky. Co je nám po tom?“

„Máš pravdu, mladej. Je vidět, že hlavu nenosíš jen pro parádu. Pojdme tedy odtud. Navrhují, abychom zašli do hospody U Upálené čarodějnice. Slyšel jsem, že je to jediná knajpa ve městě, kde nalejavají napančovanou vodku. Za mnou, chlapi.“

Geralt natáhl ruku a složil prsty do Znamení Aard. Nestvůra odletěla a s hrůzným zařváním narazila na zeď. V mžiku ale byla na nohou a připravena k dalšímu útoku. Skočila. Geralt se zatočil a dvakrát v piruetě změnil úhel otáčení. Nebyl ale přivyklý boji v tak stísněném prostředí. Sukuba po něm stihla máchnout rukou a přejela mu drápy přes prsa. Pařáty zajely hluboko. Bolest jím trhla.

Neztratil ale rovnováhu. Ovládl se a kontroval širokým seknutím, nicméně ostří pročíslu pouze vzduch.

Zastavil se a ztěžka oddechoval. Sledoval, jak z jeho hrudníku se stále zvětšující intenzitou odkapává na dřevěnou podlahu krev. Jeho krev. Sukuba se ohyzně zachechtala a ukázala zaklínači v plné kráse své ohavné tesáky. Krev stále kapala. Chvillemi až tekla. Ke Geraltovu bojovému odhodlání se přidal vztek. Uvítal to. Bojová zuřivost potlačovala bolest. Krvácení se stále zhoršovalo. Zaklínač věděl, že jeho zranění je vážné. Musel boj rozhodnout rychle. Zvedl meč. Sukuba zasyčela.

Jeden krok. Pak druhý. A třetí. Každý neomylný a neodvratný. Smrtelně jistý, jako tolikrát předtím. Udeřil rychlostí blesku. Stříbrný meč zasvištěl. Přízračné tělo Sukuby se s ďábelskou rychlostí prohnulo a stvíra se meči stihla vyhnout. Nestihla se ale dostat do bezpečné vzdálenosti. Zaklínač přenesl váhu těla na druhou nohu a sekl z opačné strany. Cítil, jak ostří prochází skrz neforemné, astrální tělo. Stříbro spalovalo. A očišťovalo. Succubus zařval, až z oken vypadávalo sklo. Na podlahu dopadla odporná, nelidská ruka. Paže, oddělená od těla. Geralt nezaváhal. Skočil. Napřáhl se k poslednímu, rozhodujícímu úderu. Sukuba už neměla sílu vzdorovat. Krčila se před ním. Bez končetiny. Bez naděje. Její oči plály. Ostří zasvištělo. Hlava nestvůry odletěla vzduchem.

VI.

„Opatrně,“ káral krčmář své pomocníky. „Je raněný, copak to nevidíte? Krve z něj vyteklo na půl kádě.“

Geraltova kazajka před očima měnila svou barvu z černé na šarlatovou. Krev byla všude. Zaklínač v ruce stále držel svůj meč.

Bez rozmyslu. Instinktivně. Pak se ozval náraz kovu o podlahu – to jeho pravá ruka odepřela poslušnost.

„Rychle, sem s ním,“ křikl na své lidi krčmář, ale pak se zarazil. „Hola a ty jsi kdo?“ uviděl u dveří šedou figuru. „Kde ses tu vzal? Jo už vím, ten smraďoch z mé putyky. Co tu chceš, žebráku?“

„Jsem zvyklý pomoci bližnímu svému od utrpení,“ odpověděl s klidem v hlase děd Pohvizd a přistoupil ke Geraltovi.

„To je dobře,“ přivřel hostinský oči. „Tak honem. Zvedneme ho. Pomozte nám, chlapi!“

Položili Geralta na lůžko, vystlané kožešinami. Byl při vědomí. Bolest nepociťoval, ale vše pozoroval jakoby zdálky.

„Mari... gold...?“ zašeptal s námahou.

„No jo,“ vzdychl krčmář s postavou medvěda, „ten všivý šumař je v pořádku. Jak jinak. Ihned, jakmile utichl ten příšerný kravál, jsme tam s chlapama běželi. Váš přítel je živý a zdravý, pane. Jen pořád blábolí něco o nějaké krásné třpytivé lani. Čert aby tomu rozuměl. Ležte klidně. Ranhojič je už na cestě.“

„Ten rámus byl vskutku strašný,“ potvrdil stařec Pohvizd. „Jakoby se kletby celého světa spojily a chtěly celý ten dům rozdrtit na prach. Jsem jen chudý poustevník, ale mohu vám slíbit jedno – pokud ještě někdy v životě budu psát o zlu, o kněžských Řádech či o čarodějnických procesech, neopomenu se rovněž zmínit o druhé straně mince. O vás, o zaklínačích, kteří se zlem bojujete. Nejen s tím, které mají lidé ve svém nitru, nýbrž především s tím druhým – vnějším a cizím. Takového zla se lidé nejvíce bojí, protože mu nerozumí. Celý svůj dlouhý život to vidím všude kolem sebe. A teď také vidím, jak ten boj vypadá. Je vykoupen tou krví, ve které ležíte.“

Geralt zavřel oči. Necítil bolest. Necítil nic. Pouze prázdnotu.

Když oči znovu otevřel, děd Pohvizd ani krčmář už u něho nebyli. Pochopil, že usnul. Nevěděl, kolik hodin uplynulo, ani zda je denní či noční doba.

„Jak vidím, svou část dohody jsi splnil,“ uslyšel zvučný hlas. Gastorad.

Chtěl se zvednout, ale sykl bolestí.

„Máš nebezpečné povolání,“ pokračoval hlas. „Abych řekl pravdu, příliš jsem nevěřil, že to dokážeš. Považoval jsem ty povídačky o tobě za přehnané. A o zaklínačích jsem jen málokdy slyšel slova chvály. Teď ale vidím, že vaše povolání je vaším údělem. Dokážete se obětovat pro ty, kteří vámi opovrhují. Pro lidi. Jste jako kladivo, Geralte. Jako kladivo na Ďábla. Malleus Diabolicum.“

Uslyšel kroky.

„Pane purkmistře. Už je čas,“ ozval se známý hlas papouška Myrxeho. „Panovník i se svou družinou právě dorazil do města. Očekává vás na soukromé audienci.“

Gastorad vstal.

„Tak jsi to slyšel, Mistře. Povinnosti mne volají. Budu muset vše dopodrobna vysvětlit. Chtěl jsem, aby se celá záležitost udržela v tajnosti, a mezitím nějaký pilný donašeč oznámil celou věc v hlavním městě. Nu, co se mi může stát. Přinejhorším přijdu o svůj úřad. Když se tak dívám na tebe, zaklínači, není to to nejhorší, co by se mi mohlo přihodit. Jenom lež a nehýbej se. Ranhojič mě ujistil, že brzy budeš v pořádku.“

Geralt namáhavě kývl hlavou. Ležel klidně. Měl pocit, že nemá na těle jediné zdravé místo.

„Dostane se ti velké pocty, Geralte. Budeš mít možnost poznat našeho všemocného krále. Po skončení mé audiencie tě s ním navštívím.“

„Ne,“ odmítl Geralt chraptivě.

„Ne? A co bys tedy chtěl, Mistře?“

Zaklínač se sípavě rozkašlal. Když kašel pominul, zvedl hlavu a pohlédl purkmistrovi přímo do očí.

„Chci mých pět set natirrů, mé dva meče a mého koně. Nic víc.“

Krev za krev

I.

Pěnkava seděla na větvičce a hlasitě zpívala.

„Je tak krásná,“ pomyslela si Toruviel. „Tak volná. Nespoutaná. Nemusí mít naše starosti ani náš strach. Nikdo ji nechce zabít jen proto, že žije. Jen proto, že se narodila...“

Ucítila na rameni dotek. Otočila hlavu. Vedle ní ležící Yaevinn tlumeně zašeptal: „Jezdec na cestě. Jeden.“

„Dh’oine?“ zeptala se elfka potichu.

„Ano,“ odpověděl Yaevinn.

Dh’oine - elfsky člověk - jel na hnědé klisně. Toruviel ho pozorovala, pak pohlédla na Yaevinna, který zvedl ze země svůj luk, prvotřídní zbraň z tisového dřeva a vyvařených jeleních šlach.

„Máme své rozkazy,“ řekl, vidouce její pohled. „Žádný Dh’oine nesmí do Dol Blathanna vstoupit. Už nikdy více.“

Vytáhl z toulce šíp s ostrými, spirálovitými letkami a pohládl lučiště. Zamířil. Jezdec už byl na půl sta kroků od nich, kdyby Yaevinnovi v cestě nestál strom, bez váhání by vystřelil. Toruviel ale vzápětí vydechla překvapením. Poznala tu nelidsky bledou tvář, dlouhé, jako mléko bílé vlasy a lesknoucí se meč, visící jezdcí na zádech.

„Počkej...“ řekla potichu Toruviel, „to není...“

„Thaess aep!“ sykl elf.

„Znám ho, není to Dh’oine,“ řekla rychle. „Je to vatt’ghern - zaklínač. Dryády z Brokilonského lesa mu říkají Gwynbleidd - Bílý vlk.“

Elf sklonil luk a pohlédl na Toruviel. Sám si nebyl jistý, ale zahlédl v jejích očích železnou jistotu, kterou u ní už tolikrát viděl a dokázal neomylně rozpoznat. Věděl, že se nemýlí. Zvedl se a vykročil ze svého úkrytu. Vyšla za ním a spolu s ní ho následovali i

další čtyři elfové, kteří stejně jako Yaevinn a Toruviel patřili k hlídce, strážící hranice Dol Blathanna, jediného nezávislého elfského království.

Jezdec je uviděl ihned. Zastavil koně a otočil se k přicházejícím elfům, jeho tvář byla nehybná - jako kus kamene. Toruviel zvedla ruku k pozdravu. Neoplatil její gesto.

„To je zlé...“ pomyslela si, „jen poslové zlých zpráv mají takový výraz ve tváři. Nikdo jiný.“

„Cael,“ pozdravil ve svém rodném jazyce jezdcce Yaevinn. „Jsi raněn, Bílý Vlků? Jedeš do Dol Blathanna za medicínou?“

„Ne,“ řekl chraptivým hlasem bělovlasý a sesedl z koně. Byl očividně unavený.

„Pojďme do tábora,“ řekl pak. „Několik dní a nocí jsem na cestě, tu chvíli to ještě počká.“

II.

Sesedli se kolem ohně. Napravo od Geralta seděla Toruviel, nalevo Yaevinn. Přímo naproti němu seděl starý, šedovlasý elf s ustaraným výrazem ve tváři. Geralt ho znal. Byl to jeden z nejstarších žijících elfů. Nikdo nevěděl, kolik zim už jeho staré oči viděly, zda jich bylo pět nebo šest stovek. Byl to...

„Jsem Filavandrel aen Fidhail,“ promluvil stařec. „Ale ty mě přeci znáš. Už jsme se setkali, zde v Dol Blathanna, před mnoha, mnoha lety. Jistě si vzpomínáš, mám pravdu?“

Geralt si vzpomínal. Vzpomínal si, že byl Filavandrelovým zajatcem a že ho elf chtěl tenkrát nechat popravit jako vetřelce, ale neudělal to. Za těch časů bylo ještě Údolí květů, v řeči elfů Dol Blathanna, součástí Aedirnského království. Svou vlastní svobodnou zemi získali příslušníci Staršího Lidu až o mnoho roků později.

„Ano,“ řekl zaklínač, „vzpomínám si. A rovněž jsem nezapomněl na můj slib, který jsem ti dal - že do Údolí květů už nikdy nevstoupím. Ale neměl jsem jinou možnost. Musel jsem.“

Starý elf na něj upínal své pronikavé oči. Byla v nich němá otázka. Geralt lehce sklonil hlavu:

„Pogrom,“ řekl stručně.

Všichni okolo sedící elfové ztuhli.

„Kde...?“ řekla zlomeným hlasem Toruviel.

„V Temerii. Před deseti dny.“

„Cože?“ vykřikl Yaevinn. „V Temerii? Král Foltest byl přeci vždy příznivcem mírového soužití elfů a lidí, jak by mohl...“

„Atentát...“ přerušil ho zaklínač, „na temerského krále zaútočil atentátník. Říká se, že jej bodl dlouhou zerikkánskou dýkou. Král útok přežil, ale byl těžce raněn. Pět dní byl v bezvědomí, proto nedokázal zabránit tomu, co po útoku na něj následovalo.“

Yaevinn zatajil dech. Toruviel také. Jen Filavandrel se ani nepohnul.

„Fanatici,“ pokračoval Geralt. „Šílení, nenávisť zaslepení fanatici rozšířili mezi lidem lež, že atentátník byl elfské krve, bývalý člen partyzánského oddílu Scoia'tael. Lid vzplanul hněvem a bezbřehou nenávisť. Následoval dlouhý pochod lůzy, při kterém elfské domy ve Wizimě lehly popelem a všichni elfové, kteří včas z hlavního města neutekli, byli povražděni. Do jednoho. Muži, ženy, děti... celkem na šest tisíc elfů. Všichni, kteří ve Wizimě a jejím okolí tou dobou byli. Taková byla cena za jedinou, zákeřnou a podlou lež.“

Filavandrel chvíli mlčel, potom rychle vstal:

„Chápu, proč jsi přijel,“ řekl kovově znějícím hlasem, „ale nic z toho nebude. Přijel jsi, abys nám zabránil uskutečnit odplatu, o které se bude mluvit ještě za sto let, mám pravdu? Ne, nic neříkej, nic z toho nebude. Nic, zaklínači. Bloed et Bloed!“

Geralt se k tomu nevyjádřil. Šedovlasý elf proto pokračoval:

„Pamatuji si naše poslední setkání. Říkal jsi, že naší rase nezbývá nic, než záhuba. Ten čas nadešel, Bílý Vlku. Sestoupíme z Údolí,

abychom krví splatili dluh naším zločinně zavražděným bratřím. Abychom se ctí, se zbraní v ruce, zemřeli.“

Na dlouhou, velice dlouhou dobu nastalo ticho. Geralt s nadějí pohlédl Toruviel do tváře, ale spatřil jen tvrdou, nesmlouvavou pýchu. Takovou, která se vždy nakonec obrátí proti dotyčnému a zakousne se do jeho srdce jako jedovatý had.

Vstal a obrátil se na Filavandrela:

„Musím mluvit s Enid,“ řekl, snažíce se zachovat klid.

„Dobrá,“ odpověděl po chvíli elf. „Ale nevěřím, že jí dokážeš přesvědčit.“

III.

Vstoupil do paláce, doprovázen dvěma vysokými, tmavovlasými elfy. Prošel kolem mramorové sochy Lary Dorren aep Siadhal, slavné elfské vědmy, která byla před dvěma staletími upálena lidmi. Minul také zdobené tapisérie, visící na zdech, které připomínaly významné události v tisíce let starých dějinách elfské rasy. Dorazil ke královské komnatě. Stála na druhé straně místnosti, dívala se z okna na tyrkysové růže, které rostly jen zde, v Údolí květů. Ačkoli musela už dávno slyšet jeho kroky, rozléhající se po chodbách jako dutá ozvěna, neotočila se.

„Paní...“ řekl Geralt a sklopil hlavu.

Enid an Gleanna, zvaná Sedmikráska z Dolin, královna elfů, nejkrásnější žena světa, pootočila hlavu. Zaklínač viděl její zlatavé kadeře, sahající až po pas a zářící jako odraz slunce na čiré vodní hladině. Po její překrásné tváři stékala slza. Geralt si s překvapením uvědomil, že je to vůbec poprvé, co vidí tekoucí slzu na elfské tváři. O to zvláštnější, že ji poprvé spatřil právě na tváři královny.

„Filavandrel mi sdělil, co se stalo,“ řekla měkkým, zpěvavým hlasem.

„Sdělil mi také, proč jsi ty, Geralte z Rivie, do Dol Blathanna přijel. Chceš rozhodovat místo mě co mám učinit? Chceš sám sebe pasovat do role královského rádce? Odkdy se vy, zaklínači, staráte o politiku? Od nepaměti je přeci vašim posláním jen zabíjet netvory a strašidla, ohrožující lidi, nic jiného!“

„Královno...“ řekl zaklínač se sklopenou hlavou, „uvažuj...“

Elfka náhle zvedla pravou ruku. Geralt ucítil, jak se mu rozbušilo srdce. V uších mu zalehlo a v očích zajiskřilo. Nemohl se pohnout, stál na místě jako nehybná, do země zaražená socha. V ústech ucítil železitou pachuč krve. Žena sklonila ruku a účinek paralyzujícího kouzla okamžitě zmizel jako odvanut větrem.

„Teď víš,“ řekla velmi, velmi pomalu, „jaké to je být zcela bezbranný. Jaké to je být vydán na milost silnějšímu, tak jako byli vydáni oni. Byly to mé děti, má krev. To žádná slova nikdy nenapraví. A tvá už vůbec ne, Bílý Vlku.“

„Enid,“ řekl po dlouhé odmlce Geralt. „Oheň, který svou pomstou zapálíte, vás nakonec sám pohlítí. Za každého zabitého člověka se objeví tři další. Tři další s touhou zabíjet. Ten oheň, který rozpoutáte, vás nakonec samotné obrátí v prach. Uvažuj...“

„Ne,“ přerušila ho, „ten oheň nás očistí. Musíme jím projít, už není jiné cesty.“

Královna se otočila, přistoupila k oknu a pohlédla na nádherné tyrkysově růže, rostoucí před jejím palácem.

„Teď odejdi, Gwynbleidde,“ řekla tiše. „Odejdi a zanech mě samotnou s mým zármutkem.“

Geralt vyšel z paláce a zamířil ke svému koni. „Nu, Klepno,“ pohládl klisnu, „čeká nás dlouhá cesta.“

Chtěl nasednout, ale spatřil Toruviel. Mladá elfka k němu pomalu přistoupila a pohlédla mu do očí.

„Tyhle oči znám,“ řekl jí hořce zaklínač. „Viděl jsem je mnohokrát. Takové oči mají ti, kdož jsou odhodláni zemřít. Statečně a hrdě, přitom ale tak zbytečně a hloupě.“

„Pochop,“ odvětila mu, „není jiné volby. Meč je dvousečná zbraň, jak se jednou vytasí, není cesty zpět. Blood et Blood! Po vašem: Krev za krev!“

„Vždy je jiné volby,“ odpověděl po chvíli a zvedl se do sedla.

Naposledy jí pohlédl do očí. Pak se otočil a odjel, aniž by se ohlédl.

„Už ho nikdy nespatřím,“ napadlo Toruviel. „Leda až v samotném pekle.“

Měla pravdu. Tak začala dlouhá a krvavá válka mezi elfy a lidmi. Válka, při níž zahynuli bezmála všichni příslušníci Staršího Lidu. Válka, která vešla mezi lidmi do dějin jako Slavná Vlastenecká Válka a mezi několika málo přeživšími elfy jako Poslední, Zoufalá Válka.

A v Dol Blathanna, v Údolí květů, už nikdy nevykvetla žádná tyrkysová růže.

Královská vůle

I.

Geralt zadržel koně a postavil se ve třmenech. Kousek za ním jedoucí Kewort též zastavil koně a zahleděl se do mlhy.

„Vrací se?“ zeptal se.

Geralt neodpověděl, pouze mu pohybem ruky naznačil, aby mlčel.

Kewort po chvíli důrazně zopakoval:

„Tak vrací se náš královský zvěd, pane zaklínači?“

„Ne, pane kancléři,“ odpověděl tiše, ale zřetelně zaklínač, „jen jeho kůň...“

Skutečně. Za moment celý královský doprovod, včetně prince Ademíra, syna Brytha, krále Unthárie, uslyšel zběsilé dupání kopyt splašeného koně a vzápětí se objevila jeho silueta, vybíhající z neproniknutelné mlhy.

Dva vojáci rychle seskočili z koní a pokusili se splašené zvíře zastavit, ale to náhle zakoplo a svalilo se na zem, kousek od nich. V tu chvíli všichni zřetelně viděli, že silně krvácí z pravé zadní nohy.

„Nedotýkejte se ho!“ houkl zaklínač na vojáky. „Může být otrávený.“

Vojáci spěšně ustoupili a vyplašeně na Geralta pohlédli. Ten se obrátil na zbledlého kancléře: „Musíme se otočit, pane kancléři, nemůžeme tudy jet.“

„Co to...“ vykoktal Kewort. „Co to bylo? Kde je náš zvěd?“

„Krabopavouk,“ odpověděl Geralt, dívaje se na ránu na koňském stehně. „Krabopavouk, harpyje, nebo možná yther. Tvar a místo rány odpovídá útoku některého z těchto netvorů. Všechna tato stvoření zde v Myaweru žijí, jak jsem vám řekl už při sjednávání

našeho obchodu, ale vy jste mé varování, jak se mi zdá, bral na lehkou váhu.“

„Proto jsem vás najal!“ řekl navenek silným, ale vskutku vyděšeným hlasem kancléř. „Taková byla naše dohoda! Slíbil jste zajistit královské družině bezpečný průchod přes Myawer. Nemůžeme ztratit ani jediný den, naši zemi hrozí válka, strašná válka, královská vůle nařizuje...“

„Mlč, Keworte!“ vyštěkl za Geraltovými zády princ Ademír.

Kůň ležel na zemi a působil stále bezvládněji.

„Něco mu z toho vytejká,“ řekl nejbližší voják. „Něco slizkýho a hnusnýho... brr a jak to smrdí. Vznešenej pane...“

„Nestvůra,“ řekl zaklínač. „Byl to nejspíš krabopavouk, zřejmě byl dost vyhladovělý, zvěda jistě zabil a odvlékl do svého doupěte a kůň stačil utéct. Je ale smrtelně otrávený, jed krabopavouka zabíjí i v malém množství do několika minut, maximálně do hodiny.“

Jeho slova nikdo nekomentoval, Kewort pouze tázavě pohlédl na Ademíra.

Princ zachytil jeho pohled a nevyslovenou otázku a Geralt doufal, že syn krále má více rozumu, než uřvaný kancléř. Měl pravdu, ale jen částečně.

„Královský doprovod Myawerem neprojde,“ konstatoval střízlivě princ. „To se dřív splaší koně a vojáci strachy poserou. A tebe, Keworte, bych radši ani nechtěl vidět, pokud by se za stromem objevila ta stvůra, o které mluvil Mistr zaklínač.“

Kancléř zrudl, ale nijak princovi neodporoval. Geralt moc dobře věděl, o co jde. Věděl, proč se princ Ademír musí co nejrychleji dostat do sousední Redanie. Věděl, že musí požádat krále Vizimira o vojenskou pomoc. Věděl, že na Unthársko – Nilfgaardské hranici se schyluje k provokaci, která může přejít v regulérní válku. Věděl, že nejkratší cesta do Novigradu, ve kterém toho času přebýval král Redanie, vede přes Myawer – devadesát čtverečních mil bažin a slatin, kde už po stovky let žijí tvorové, kteří považují člověka jen za jeden z mnoha chodů ve svém jídelníčku. Věděl také, proč král Bryth pověřil tímto úkolem svého nejstaršího syna. Bylo všeobecně

známo, že Unthárský král vládne svým mečem, nikoli však svým rétorickým nadáním. V Unthárii bylo dokonce mezi prostým lidem rozšířené přísloví:

„Mluví-li náš král, lid aby se bál.“

A tak tomu bylo i tentokrát. Nikdo nechtěl čekat, až král Bryth, kterému pochlebovači a licoměrníci přezdívali Bryth Statný, kterému však všichni tajně říkali Bryth Němý, předá poselství některému z královských kurýrů nebo až se odhodlá vyjet do Novigradu sám. Ani tak žádný kurýr nemohl nikdy živý projet přes Myawer, ale musel by jej objet zdoluhavou východní oklikou, což by znamenalo, že mu cesta zabere nejméně čtyři dny, zatímco přes slatiny by bylo možné být v Redanii druhý den.

Tak tedy došlo k tomu, v co každý Unthárec doufal. Králův syn Ademír navrhl otci, že pojedou do Novigradu tou nejkratší cestou a přednese králi Vizimirovi jeho požadavek. Nikdo nečekal komplikace, protože Unthárie a Redanie měly po dlouhá léta spojenecké smlouvy, které uzavřeli ještě praotcové současných králů těchto dvou království. A tak šlo hlavně o čas, o rychlost.

Jeden z královských rádců si náhle vzpomněl, že v jedné vesničce na jihu země si prý najali vesničané zaklínače, aby zabil ghúla, se kterým si místní nedokázali poradit, a který jim zabíjel dobytek a všichni se báli, že brzy přejde i na lidské maso. Netrvalo dlouho a onen zaklínač byl dopraven do Kaellbergu, hlavního města Unthárie a sídla krále Brytha. Až poté se zjistilo, že dotyčný zaklínač je sám slavný Geralt z Rivie...

„Keworte,“ oslovil kancléře Ademír, „povedeš muže zpět do Kaellbergu a oznámíš mému otci, že jsem pokračoval v cestě jen já spolu s Geralem z Rivie.“

„Ale pane...“ protestoval Kewort.

„Žádné ale u sta hromů!“ zahřměl mladý princ. „Je to rozkaz!“

„Předtím ale,“ ukázal princ na stále ležícího zraněného koně, „pane kapitáne, zbavte to nešťastné zvíře utrpení.“

Jeden ze starších vojáků postoupil vpřed a jediným silným úderem meče přeťal zraněnému koni krční tepnu. Kůň se bezvládně zkroutil na zemi, z jeho rány na stehně dále vytékala zapáchající tekutina.

Geralt se díval, jak se vojáci v čele s kancléřem vzdalují, až se po chvíli ztratili v mlze. Mlha byla ostatně všude okolo. Těžká, neprodyšná mlha.

„Nu, mistře?“ pohlédl na něj Ademír.

„Pane...“ sklopil lehce hlavu Geralt. „Nevím, zda jste se rozhodl správně.“

„Slyšel jsem o vás mnohé, pane Geralte. Sám nejsem z těch, kteří věří každé báchorce, ale je-li jen zlomek z toho, co se o vás říká pravda, nemusím mít obavy, nebo snad ano?“

Nedočkal se odpovědi, a tak pokračoval: „Byl jste už někdy v Myaweru?“

„Ne,“ zalhal zaklínač, „nebyl.“

Nebyla to pravda, ale Geralt nechtěl brát mladému princovi jeho entuziasmus. Věděl, že to tak bude lepší. Před lety ho totiž jistý vědátor v Novigradu požádal, aby mu přinesl tělo mrtvého alarase, rosolovitého bahenního tvora, který žije jen v Myawerských bažinách. Geralt, jak si vzpomínal, měl sto chutí poslat dotyčného alchymistu do prdele i s celým jeho výzkumem, ale překvapila ho vědcova štědrost, protože mu nabídl za mrtvého alarase celých dvě stě novigradských korun. Dvě stovky, říkal si tenkrát zaklínač. Pamatoval si, jaký měl při příjezdu do Novigradu hlad. Že všechny své zbývající peníze utratil za nového koně na trhu. Souhlasil s nabídkou, ačkoli celou dobu v duchu zápasil s vidinou odměny a zaklínačským kodexem, který mu přikazoval zabít jen tvory, kteří bezprostředně ohrožují lidi, mezi které alaras, žijící daleko od lidských sídel, rozhodně nepatřil. Hlad a nouze ho však přiměly ke svolnosti, později toho ovšem litoval... Jak se z Myaweru dostal, si nepamatoval. Prostě se po několika dnech probudil v jedné vesnici v západní Redanii. Necítil nohy, a celkově skoro celé tělo. Měl však

šťěstí, že místní ranhojič byl bývalým královským lékárníkem Redanské armády. A hlavně, že Geralt znal a ošetřil ho.

„Nebyl jsem tu,“ řekl Geralt, nechávaje si své myšlenky a vzpomínky pro sebe, „ale mnoho jsem toho o Myaweru slyšel, ostatně jako každý.“

„Ano,“ pokýval princ hlavou. „Říká se, že počet lidí, kteří přežili v Myaweru noc, lze spočítat na prstech jedné ruky. Proto bychom si měli pospíšet, Mistře. Nerad bych, aby nás zastihla tma uprostřed bažin.“

„Pojďme tedy, ale musíme vést koně za uzdu, jinak neprojedeme mezi stromy nebo zapadneme do močálu.“

Ademír přikývl a sesedl z koně. Šli pomalu, Geralt dával pozor, rozhlížel se, ale mlha mu to značně komplikovala. Princ, jdoucí kousek za ním, se ale tvářil vskutku odhodlaně, bez náznaku strachu. „Holobrádek...“ napadlo Geralta. „Nezná strach, smrtí opovrhuje. To proto, že neví, jak taková smrt vypadá.“

Geralt věděl, že korunní princ Ademír měl před nedávnem dvaadvacet let a že král Bryth a celý Unthárský lid do něj vkládají velké naděje. Zatím ale viděl jen sebevědomého mladíka, o kterém je těžké říci, zda je odvážný nebo hloupý. Nevěděl, co se stane, bude-li Unthárský princ nucen tasit meč a bránit svůj život...

II.

Šli už celou hodinu a Geralt se poněkud uklidnil. Neviděli žádné netvory ani nic, co by nasvědčovalo jejich přítomnosti. Snažil se udržet směr, ale nebylo to snadné. Překračovali vylámané stromy, zarostlé podivnými rostlinami, obcházeli bažinová pole, míjeli zvláštní svítící rostliny, keře a vývraty, obrostlé kapradím. Mlha postupně slábla a lépe a rychleji tak postupovali kupředu. Obešli

ohromný, snad sto let starý dub, když vtom zaklínač zachytil koutkem oka pohyb. Zdálo se mu, že se pohnula jedna z ležících větví. Geralt si nejprve nebyl jistý, zda to nebyl jen závan větru, ale v dalším okamžiku pochopil. Jednou rukou silně trhl a povolil svůj opasek a druhou rukou bleskovým pohybem tasil meč. V následující chvíli se drobný, jako dráp zakřivený osten zabodl těsně vedle jeho ramene do onoho prastarého dubu. Ademír hrůzou vyjekl a upoutal tak pozornost tvora, který stál nějakých deset kroků od nich. Geralt skočil a v poslední chvíli odrazil čepelí smrtelně jedovatý hrot, který mířil přímo na princův hrudník a jistojistě by zasáhl. Zaklínač přenesl váhu těla na druhou nohu a skočil tentokrát směrem k místu, ze kterého hroty vyletěly. Ademír uslyšel mokré křupnutí a odporový, syčivý skřek zabíjeného netvora. Za okamžik bylo po všem.

„Jste v pořádku?“ otázal se zaklínač, stíraje z čepele černou krev.

„Já... já nestačil ani vytáhnout meč...“ odpověděl roztřeseně princ, který očividně nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Zachránil jste mi život. Co to bylo za zrůdu?“ řekl po chvíli, přicházející už ke smyslům. „Takovéhle svinstvo jsem ještě nikdy neviděl.“

„Saegra...“ odpověděl Geralt, skláněje se k mrtvému tvorovi, „zvaná též ostnonožka nebo hrotostřelka, smrtelně nebezpečná.“

„Ty hroty... jsou jedovaté?“ optal se princ při pohledu na tvora, který trochu připomínal dikobraza kříženého s obří stonožkou.

„Ano, smrtelně. Saegra je dokáže vystřelovat až do vzdálenosti patnácti kroků.“

Princ slyšitelně polkl slinu a rozhlédl se kolem.

„Nebojte, více jich tu nebude,“ odpověděl na nevyslovený dotaz Geralt. „Každá hrotostřelka si vyznačuje své teritorium, na které jiná nevstoupí, tedy kromě období páření, které je ale až zhruba za tři měsíce.“

Ademír se očividně uklidnil. Upravil si meč u pasu a pohlédl k obloze mezi korunami stromů.

„Máme něco přes tři hodiny, než se začne stmívat,“ konstatoval. „Za jak dlouho se podle vás dostaneme na konec slatin? A do Ornedy?“

Geralt se zamyslel. Orneda - ozbrojená pevnost na hranicích Unthárie a Redanie se nachází nějakých pětadvacet mil od konce Myaweru. Pokud na konec slatin dojdeme do dvou hodin a pak budeme moci pokračovat koňmo, měli bychom být v Ornedě do...

„Do čtyř hodin,“ odpověděl Geralt. „Ze slatin se dostaneme do smrákání, ale budeme si muset pospíšet, abychom do pevnosti nepřijeli uprostřed noci, i když...“

„Asi jste zapomněl kdo s vámi je,“ uchechtl se princ.

„Ano,“ pousmál se Geralt, „mně by v noci bránu neotevřeli, ale korunnímu princovi jistě ano.“

„Správně. Tak si pospěšme.“

Spěchali, ale ostražitost nezanedbávali. Prince nedávný zážitek s ostnonožkou poučil, a tak se s pilnou urputností rozhlížel na všechny strany. Dobrou půlhodinu dokonce šel - jednou rukou vedoucí svého koně a druhou stále hladící jílec meče, avšak když mu Geralt už asi podesáté řekl, že se nemusí bát, a že může nechat meč v klidu, udělal to.

Konečně uviděli to, co chtěli: Slatiny se začaly postupně rozestupovat a přecházeli v obyčejný les. Byli na konci Myaweru.

„Ha!“ zvolal vítězoslavně Ademír. „Přepisujte dějiny, páni historici! Neříká se, Mistře, že počet lidí, kteří vyšli živí z Myaweru lze spočítat na prstech jedné ruky?“

„Ano,“ odpověděl Geralt. „Ale počet těch, kteří zde dokázali přežít noc. A my jsme stihli pouze projít Myawer skrz za dne.“

„Drobnost,“ pousmál se prohnane mladík. „Nepatrná piha na kráse. Cožpak dějiny nepíše ti, kdož je svými činy tvoří? Pokud prohlásím, že jsem v Myaweru nocoval a viděl všechny odporné bytosti, které v něm žijí, kdo se odváží se mnou pochybovat? Se mnou, následníkem trůnu? Kdo? Nikdo.“

„Svatá pravda.“

III.

Dále pokračovali v sedlech. Po zhruba deseti mílích trochu znejistěli, protože už se začínalo stmívat a oni stále ne a ne dorazit ke dlážděné kupecké cestě, která vedla až do pevnosti Ornedá. Po několika stadiích se ale bílá, jemným pískem pokrytá silnice vynořila z obzoru.

Když dojeli k Ornedě, byla už černočerná tma. Zdály se vidět světla pevnosti, zářící v černé noci jako nějaký strašidelný hrádek. Dojeli k bráně, kterou hlídali čtyři vojáci.

„Co tu chcete?“ vyštěkl jeden z nich, vousatý pikenýr a namířil proti nim svou halapartnu, která se zaleskla ve světle pochodní, osvětlujících bránu.

„Koukejte zmizet, vandráci! V noci je průjezd do Redanie zakázanej! Slyšíte, blbouni?!“

Geralt se tomu příliš nepodivil. Po cestě bažinami byli špinaví a neupravení, s mokrým oblečením, unaveným výrazem ve tváři a utrápenými koňmi.

Ademír však rozhněvaně zafuněl a chystal se seskočit z koně, ale Geralt jej pevně chytil za rameno. Princ pochopil. Uklidnil se.

„Zavolejte důstojníka,“ řekl klidně zaklínač.

„Co?“

„Slyšel jsi.“

„Co? Teď v noci? Copak ses zbláznil ty jeden...“

„Nenuť mě to opakovat dvakrát,“ řekl Geralt a v jeho hlase zazněla ohavná, jako ostrá jehla bodající výhrůžka.

Voják něco zamumlal, sklonil zbraň a odešel. Po chvíli uslyšeli Geralt i Ademír rozhněvaný řev. Důstojník strážce, který do té doby zřejmě sladce vespával, se blížil k bráně:

„Co kurva? Kdo mě v noci otravuje? Copak je vojna či mor? K d'asu, až já toho zasrance uvidím...“

Uviděl. Zesinal. Jeho tvář nabrala barvu hašeného vápna, což bylo zřetelně vidět i při světlech hořících pochodní.

„Poníženě vítám Tvou Milost!“ zakvílel. „Co poroučíš, pane? Mám ti nechat přichystat lázeň? Jídlo? Královský pokoj?“

„Koně,“ řekl stručně princ a sesedl. „Jednoho čerstvého, plnokrevného koně.“

„Jednoho?“ optal se Geralt, zatímco důstojník odběhl, hlasitě vydávaje rozkazy svým podřízeným.

„Ano, Mistře,“ pousmál se Ademír, „naše cesty se zde rozcházejí.“

„Ale do Novigradu je to přeci ještě skoro osmdesát mil.“

„Po dlážděné cestě,“ usmál se znovu princ. „A s oddílem doprovodu, který mi jistě ten milý důstojník rád poskytne, tedy pokud ho pěkně poprosím.“

Geralt se nezasmál. Ademír pokračoval:

„Říkám vám to zde. Na Unthárské straně hranice. Zde jsem princ, následník trůnu. Zde jsem ten, koho musí každý poslouchat a každý se ho bát. Každý. Dokonce i vy, ačkoli se o zaklínačích tvrdí, že slovo šlechtice, prince nebo krále dávají narovno slovům žebráka.“

Geralt si pozorně prince prohlížel, ale nijak jeho řeč nekomentoval, a tak Ademír pokračoval:

„Zde jsem princ,“ zopakoval. „Ale pokud bych vám cokoli nařídil na druhé straně pevnosti, čili na Redanském území, nemusel byste má slova skutečně brát vážněji, než slova žebráka. Zde jsem princ, zde vládnu královskou vůlí, ale na druhé straně hranice jsem kdo? Nikdo, vlastně méně než nikdo. Jsem skutečně ten žebrák, který jede žebrat ke kolenům všemocného krále Redanie o almužnu, o vojenskou pomoc své zemi...“

Geralt ani teď neměl poznámek, alespoň ne nahlas.

„Hodně,“ říkal si zaklínač sám pro sebe, „hodně se toho naučil. Když jsem ho poznal, byl to obyčejný, arogantní mladík, ale teď je z něj skutečný následník trůnu, ve kterého mohou jeho poddaní věřit. Aneb jak málo někdy stačí, aby se člověk změnil. Stačí, aby pohlédl do očí smrti.“

Ademír sáhl do záhadří a vytáhl kožený měšec se stříbrnou přezkou.

„Váš honorář, Mistře zaklínači,“ pravil. „Tři sta Unthárských Marek. Dostanete také ubytování v pevnosti, můžete si zde odpočinout.“

Geralt přijal svou odměnu a než stačil princi poděkovat, přiběhl k nim jim známý důstojník. Byl celý udýchaný.

„Pane,“ vysoukal ze sebe, „tvůj rozkaz je splněn, na nádvoří čeká dvacítka mých nejlepších mužů. Jsou připraveni vyrazit. A zde je kůň, o kterého jsi žádal.“

Důstojník se uklonil, otočil se a odešel směrem na nádvoří. Ademír vykročil za ním, ale po pár krocích se zastavil a obrátil se ke Geraltovi:

„Přijed' za týden do Kaellbergu, Geralte. Přivítáme tě v hlavním městě jako veleváženého hosta. Jako královského hosta. Budu tě čekat. Je to má královská vůle.“

„Přijedu,“ zalhal zaklínač přesvědčivě.

„Dobrá,“ kývl princ hlavou a odešel.

„Jsou to zvláštní lidé...“ říkal si v duchu Ademír, projížděje severní branou pevnosti se svým doprovodem, „zvláštní lidé, ti zaklínači...“

Druhý den Geralt opustil pevnost a odjel směrem do Redanie. Novigradu se velkým obloukem vyhnul a zamířil do doliny Pontaru.

A do Kaellbergu ani do celé Unthárie už nikdy v životě nezavítal. Nikdy.

Štěstí v neštěstí

I.

„Je to pravda,“ opakoval Munrael a sám sobě přikyvoval, „opravdu se to stalo tak, jak jsem vyprávěl.“

Jeho čtyři kumpáni na něho nedůvěřivě hleděli, ale v očích jim přesto svítila zvědavost.

„Tak nám to pověz ještě jednou,“ řekl jeden z nich, „ať řeč nestojí. Jestli je to pravda, určitě to stojí za zopakování. Sedíme tu v krčmě sami jako zbojnáci na popravišti, tak potěš naše uši tím příběhem, ať už je skutečný či vybájený. Jen mluv.“

Munrael se opřel lokty o stůl a ztišil hlas:

„Stalo se to tak,“ začal. „Byl jsem v Rakverelinu na jarmarku. Celé dopoledne jsem procházel kolem stánků kupců ze všech možných a nemožných zemí. Říkám vám, tolik řvoucích individuí pohromadě jsem snad ještě neviděl. Lidé, trpaslíci, gnómové... všichni se snažili všemi způsoby upozornit na své zboží. Řvali jeden přes druhého a domáhali se piva. Nejzdatněji si v tom počínal jistý trpaslík Mouwogg, který přijel až z Mahakamu. Prodával nějaké kotlíky, hrnce, a také jiné železné nářadí, kterým o sebe každou chvíli třískal, až hlukem padala omítka. A tuplák s pivem byl do sebe schopný hodit na ex a málokdy mu při tom nateklo do uší. K poledni jsem ten všudypřítomný lomoz už nevydržel a šel se podívat k jižní bráně města, jestli náhodou nepotkám nějakého známého, přijíždějícího na jarmark. Ale to, co se tam stalo, bylo vyobrazením mých nejčernějších nočních můr.“

Munrael se na chvílku odmlčel, napil se piva a pohlédl na své přátele. Ti, ačkoli ten příběh již dvakrát slyšeli, poslouchali s nejvyšším zaujetím.

„Došel jsem k bráně,“ pokračoval a pročísl si vlasy. „Nikde nebylo ani živáčka. Ale pak jsem uslyšel dupot koňských podkov.“

Otočil jsem hlavu a zjistil, že proti mně jede člověk na hnědém koni. Neviděl jsem mu do tváře, měl ji zahalenou šedou kápí, jakoby to byl nějaký potulný mnich. Ale mnich to nebyl. Musel to být...“ zarazil se.

Jeho posluchači zatajili dech, zaskočení nedokončenou větou.

„...musel to být sám Dábel, zhmotněný do toho muže,“ dokončil po chvílce přemýšlení.

II.

Jezdec k němu přijel, sesedl z koně a rychlým pohybem sňal kápí. Munrael se zachvěl a mimoděk zkřivil tvář do grimasy strachu. Ten muž měl nepřírozeně bledý obličej, neproniknutelné oči a dlouhé, sněhově bílé vlasy. Na zádech mu visel meč.

„Neber mi život...“ zaskučel Munrael, „prosím, pane...“

Muž neodpověděl, stál na místě bez pohybu a bez náznaku reakce. Munrael náhle pochopil - neznámý se nedíval na něj, nýbrž přes něj. Otočil se a žaludek mu stoupl až do krku. Přímo proti němu se pomalým, obezřetným krokem blížili tři muži s obnaženými meči v rukou. Munrael ovládl strach a dal se na útěk. Skočil pod stojící vůz na druhém konci cesty a ukryl se pod ním. Trojice mužů však nešla za ním, ale k bělovlasému.

„Konečně tě máme, Geralte z Rivie. Konečně, ty prašivý zaklínači!“ vyštěkl první z nich, vysoký a ramenatý hromotluk s postavou dřevorubce a pokračoval: „Z Rakverelinu živý neodejdeš, nakrmíme tvým masem psy, proměněnče!“

„Kdo jste,“ pronesl pomalu ten, koho nazvali zaklínačem.

„Ha! Vidíš Borthvare? Slyšíš to, Grettire? On nás nezná,“ řekl ramenatý svým společníkům.

„Nevadí, Amarre. Alespoň se mu bude lépe umírat,“ odpověděl druhý, světlolvasý muž s nepřírozeně lesklýma očima a třetí se zachechtal.

„Nuže, zaklínači,“ promluvil nenuceně ten třetí, podsaditý chlap s obrovskými rukama a tmavými vlasy staženými do výstředního ohonu, „ukojím tvou zvědavost. Každému je přeci dovoleno splnit poslední přání před smrtí. Já jsem Grettir, zvaný Kovadlina. Tohle je Amarr, řečený Hromválec a toto Borthvar, známý jako Vlčí oko. Říká se nám Smrtopravci. Tak co, už víš?“

Geralt věděl. Slyšel povídačky o trojici nájemných vrahů a lovců lidí, kteří si říkali Smrtopravci. Věděl také, že jsou to opravdoví odborníci ve svém řemesle. Že je často využívají všelijací zbohatlíci k vyřizování účtů ze svých špinavých obchodů. Dokonce se mluvilo i o tom, že si je několikrát najal i sám Sigismund Dijkstra, šedá eminence Redanského království a faktický vládce této země, jelikož král Vizimir před časem zemřel a jeho synovi Radovidovi bylo teprve sedm roků. Geralt také slyšel zvěsti o podivné smrti Nilfgaardského emisara Viaderta de Latille, která byla dávána za vinu právě Smrtopravcům. Podle oficiální zprávy zahynul Viadert „při práci a věrné službě Nilfgaardskému císařství“, ale podle očitých svědků bylo jeho tělo nalezeno v nějaké zapáchající stoe. Respektive jen to, co z jeho těla zbylo - po odborné práci řemeslných vrahů. Zbývala jen jediná otázka, a to, kdo si je najal právě na Geralta.

„Rozestavte se!“ křikl Amarr.

Muži obstoupili zaklínače v půlkruhu a pomalu se k němu s meči v rukou přibližovali. Geralt učinil dva rychlé kroky vzad a nacvičeným pohybem vytasil meč, který se mu houpal na zádech. Borthvar a Grettir zpomalili a pohlédli na Amarra.

„Je čas učinit to, za co jsme dostali zapláceno,“ procedil skrze zaťaté zuby Hromválec a plívl na čepel svého meče.

„Bij! Zabij!“ zařval Kovadlina a vrhl se na Geralta.

Munrael stále schovaný pod vozem třesl oči na bojovou vřavu před ním. Strachy drkotal zuby a měl pocit, že mu srdce snad

vylétne z hrudníku. Chtěl odvrátit pohled, ale nedokázal to. Jakoby zbaven vlastní vůle sledoval to, co by nikdy žádný člověk z vlastní vůle vidět nechtěl. Pohyby tak rychlé, až se rozmazávaly před očima. Údery mečů, třesk oceli, dupot, klení... a zoufalý, nepředstavitelnou bolestí vyvolaný řev.

Geralt se vyhnul Grettirovi úsporným půlobratem a ustrnul v postoji přímo proti trojici mužů.

„Zůstat na místě!“ zavelel Amarr.

Zabijáci byli dobří, sehraní, skvěle vycvičení, ale neměli žádnou šanci. Zaklínač učinil krok k nim, pak druhý, třetí a náhle s lehkostí změnil směr pohybu a skočil nalevo tak, že poněkud stranou stojící Borthvar zůstal na okamžik nekrytý svými druhy. To stačilo. Stihl se sice krýt před Geraltovým seknutím našikmo svým mečem a odrazit tak úder, ale rána ho vychýlila z tempa, musel porušit rytmus, své nacvičené kroky. Zaváhal. Geralt nezaváhal ani na okamžik. Strašlivým úderem mu přesekl krční tepnu a pokračoval do vířivé piruety, aby unikl před úderem Amarra nebo Grettira. To se mu povedlo, ostří zabijáků pročíslu pouze vzduch. Borthvar padl na zem, z rány na krku se mu valila krev a vyplňovala červenou barvou prohlubně v dlážděné zemi.

Amarr a Grettir zaútočili najednou. Hromválec širokým úderem na úrovni pasu, Kovadlina prodlouženým bodnutím na hrudník. Účel útoku byl jasný - bylo možné odrazit pouze jeden, druhý musel nevyhnutelně zasáhnout. Alespoň tak by reagoval každý člověk. Každý by reflexivně odrazil jeden úder a druhý by vykonal smrtící dílo. Tak to Smrtopravci znali. Onoho dne však nenarazili na člověka, ale na zaklínače. A uvědomili si to až příliš pozdě.

Geralta ani nenapadlo odrážet úder, zatočil se a neuvěřitelně rychlým únikem se vyhnul oběma mečům. Kovadlina zaklel, když uviděl, že jej zaklínač pružně obíhá zprava. Pokusil si krýt bok šikmým úderem do strany. Doufal, že jej odrazí a následně srovná krok a připraví si tak pozici k rychlému výpadu. Grettir byl skvělý šermíř, určitě by to stihl proti každému člověku. Ale ne proti zaklínači.

Rána byla rychlejší, než blesk. Zaklínač využil výhodné pozice, do níž se dostal únikem před předcházejícím útokem. Zasáhl Grettira přesně do boku. Ostří zajelo hluboko, velmi hluboko. Kovadlina pronikavě zařvala a sesunul se na dlažbu. Ozvěna jeho řevu ještě notnou chvíli rezonovala v povětří. Z jeho rány se vyvalila střeva.

Geralt se otočil k poslednímu Smrtopravci. Amarr pochopil, ale příliš pozdě. Už nebylo žádné cesty zpět. Sevřel v rukou svůj meč a vrhl se vstříc zaklínači. Vstříc Osudu. Vstříc Smrti. Zaútočil jednou, podruhé, potřetí. Všechny rány kovově zařinčely a byly odraženy. Hromválec se náhle rozhodl změnit styl, příkrčil se a bodl z naprosto nečekaného úhlu - od zdola na břicho. Geralt neriskoval sklouznutí mečů při pokusu o odraz, hbitě se úderu vyhnul a přešel do útoku. Amarr na to byl dobře připraven. Byl v dobrém postavení. Ale nebylo mu to nic platné. Zaklínač jej rozsekl do krvavého X - dvěma drtivými údery křížem přes prsa. Amarr upustil meč a padl naznak, kolem něj se začala zvětšovat rudá louže. Byl však stále naživu. Geralt k němu poklekl.

„Kdo si vás najal,“ řekl chraptivým hlasem. „Řekni mi to a já ukončím tvé trápení.“

Munrael, který stále ležel ukrytý pod vozem, neslyšel, co ležící Hromválec Geraltovi řekl, ale zaklínač poté vstal a probodl smrtelně zraněného Smrtopravce skrz naskrz. Pak zvedl hlavu směrem ke stojícímu vozu. Munrael se divoce roztrásl a jen s největší námahou potlačil zvracení. Bělovlasý přišel blíže.

„Vylez ven,“ řekl hlasem, který by sám o sobě mohl krájet těla.

Poslechl. Nedíval se na muže, ale na jeho meč, ze kterého odkapávala krev.

„Tohle byli Smrtopravci,“ promluvil zaklínač. „Na jejich hlavy je jistě vypsána odměna. Já jsem zaklínač, nesmím brát peníze za zabíjení lidí. Ani když je to v sebeobraně, je to proti našemu kodexu. Ta odměna je tvoje. Učiň s ní, co uznáš za vhodné.“

III.

„Tak se to stalo!“ zvolal Munrael a vstal.

Čtveřici jeho kumpánů nahradili noví a noví posluchači, dychtiví po jeho vypravování. Dokonce i jindy rozmrzlý a nerudný šenkýř se zaujetím naslouchal.

„Tomu se říká mít štěstí v neštěstí. Mám pravdu?“ pronesl šenkýř zamyšleně.

Munrael se usmál, ale neodpověděl. Znal pravdu.

Úkol

I.

Geralt vešel do krčmy. Znal to tu, byl ve Vengerbergu, hlavním městě Aedirnu, už mnohokrát. Rozhlédl se. Hostů sedělo u stolů jen málo, vlastně ani nečekal nic jiného, bylo velmi brzké ráno. Přistoupil ke krčmáři.

„Přejete si? Něco k jídlu nebo k pití?“

„Ne,“ odpověděl Geralt. „Jsem zaklínač, hledám práci.“

Krčmář se zachvěl a oči se mu strachem rozšířily. Ve svém lokále už viděl ledacos, ale zaklínače ještě nikdy. Znal všelijaké hrůzostrašné povídačky o jejich nechvalně proslulém povolání. Věděl, že si zaklínači nechávají platit za zabíjení všemožných nestvůr a příšer, které ohrožují lidi. Ačkoli tím vlastně lidem sloužili a chránili je, lidé se jich vždy báli a opovrhovali jimi. Bylo dokonce nemálo těch, kteří by před společností jednoho zaklínače dali přednost celému zástupu malomocných.

„Eh, pane,“ odpověděl krčmář, „tady je Vengerberg. Město, obehnané dvojitou hradbou. Jak by se sem jakési nestvůry dostaly?“

„Slyšel jsem o nějakém tvorovi, který prý žije ve Vengerbergských stokách,“ přivřel Geralt oči.

„O tom já nic nevím,“ sklopil zrak krčmář a začal zástěrou utírat pult.

Geralt se na něj chvíli mlčky díval, pak se otočil a chystal se odejít. Vtom ale do krčmy vrazila čtveřice mužů. Jejich vzhled nenechal nikoho na pochybách, co jsou zač. Černé kazajky, jezdecké boty, kožené rukavice bez prstů, v ruce meče. Zbojníci.

„Aby bylo jasno,“ zahřměl první z nich, „nikomu se nic nestane, když budete rozumní. Snad v těch vašich palicích zbytky něčeho takového zůstaly. Chceme jen vaše peníze, tak je koukejte navalit. Kdo se nám postaví, tomu tímhle mečem uděláme z prdele kaňon.“

Hosté, kteří seděli u stolů, začali z kapes poslušně vytahovat mince a házet je na stůl. Krčmář sáhl pod pult, vytáhl objemný měšec a hodil ho na zem. Nejbližší z černě oděných ho zvedl a přivázal si ho k opasku.

Pak přistoupil ke Geraltovi:

„A co ty, na tebe to snad neplatí? Koukej navalit prachy!“

„Mluvíš se mnou, smrade?“ odpověděl ledově.

Zbojník hrozivě zafuněl, zvedl meč a chtěl ho Geraltovi přitisknout ke krku. To však nestihl. Zaklínač se zatočil a udeřil ho pěstí přímo do spánku. Muž se zapotácel. Jeho tři kumpáni se s meči v rukou vrhli na Geralta. Ten však už ale třímal v rukou svůj meč, který mu doposud jen visel na zádech.

To, co se stalo potom, bylo na dlouhou dobu hlavním námětem vyprávění po celém Vengerbergu. Každý toužil si poslechnout krčmáře, který na vlastní oči viděl slavného Geralta z Rivie, jak rozsévá smrt. Jako bělovlasý démon.

Zbojníci zaútočili najednou, ale k jejich smůle netušili, kdo proti nim stojí. Geralt se snadno vyhnul jejich úderům a ťal nejbližšího z nich přímo do krční tepny. Bandita trhaně zabublal a sesunul se na podlahu. Dalšího Geralt sekl nedbalým, ale silným úderem do ruky a usekl mu paži na úrovni lokte. Zasažený hrůzně zařval, zachytil se pultu a pak klesl k zemi. Pult, který předtím krčmář starostlivě utíral svou zástěrou, potřísnila šarlatová barva krve. Zbylí dva lupiči se s řevem vrhli na zaklínače. Jeho pohyby byly rychlé, jisté, nevyhnutelné. A smrtelné. Vše se odehrálo jakoby bez jeho vůle. Vše bylo automatické a nezvratné. A právě proto tak děsivé.

Do krčmy s lomozem vpadli biřici. Zřejmě zaslechli hluk, takže museli být někde poblíž. Geralta udivilo, že v tom případě nezahledli čtveřici banditů už před krčmou. Biřiců bylo devět, v rukou měli sudlice. Okamžitě uviděli čtyři mrtvolky, které ležely na podlaze. Obklíčili Geralta v půlkruhu.

„Odhoď ten meč!“ vykřikl nejstarší z nich, nepochybně velitel.

Geralt nezareagoval. Stále v něm pulsovala bojová euforie a vztek. Pokoušel se ovládnout, ale marně. Velitel biřiců vykročil

k němu a pokusil se mu sudlicí vyrazit meč z rukou. Zaklínač se mu reflexivně vyhnul, zkrátil vzdálenost a sekl jej mečem přímo do obličeje. Biřic upustil zbraň a svalil se do kaluže své vlastní krve. Poté Geralt ucítil, že ho něco těžkého udeřilo zezadu do hlavy. Země mu ujela pod nohama. Cítil, jak padá. Poslední, co v tu chvíli zahlédl, byl špinavý, pavučinami zarostlý strop krčmy. Pak vše zahalila neproniknutelná tma.

II.

Probudil se v šatlavě. Chtěl vstát, ale zjistil, že má ruce spoutané v okovech. Hlava ho nesnesitelně bolela. Na druhém konci kobky seděli dva neuvěřitelně vychrtlí otrhanci. Byli staří. Jeden z nich vypadal, že podřimuje a druhý, že už snad ani nežije. Geralt uslyšel blížící se kroky. Zdánlivý nebožtík rychle obživil a schoulil se na svém slamníku. Stejně se zachoval i druhý otrhanec. Oba byli zřejmě už zkušenými vězni, kteří prošli nejedněmi mučícími a vyslyšovacími metodami. V tomto se Vengerberg nijak nelišil od většiny ostatních měst. Zákon si zde svou autoritu vymáhal stejně, jako třeba ve Wizimě nebo v Novigradu – mučidly, šibenice a popravčí sekerou.

Dveře od vězení se otevřely a dovnitř vstoupil vysoký, chrabře a moudře vypadající muž středních let. Po jeho boku ho následovala dvojice hromotluků s nesmírně tupými obličeji a zcela jistě i stejně tupou úrovní intelektu. Otrhanci na slamnících se roztrásli.

„Ten,“ ukázal vysoký na Geralta.

Hromotluci mu sundali okovy a hrubě ho zvedli. Vyšli z vězení a zamířili po schodech dolů. Geralt si byl celkem jistý, kam ty schody vedou. Do proslulé Vengerbergské mučírny.

Místnost byla veliká. Na stěnách visel nespočet mučících nástrojů. Zaklínače z nich nejvíce zaujala podivná kovová lžíce.

Způsob jejího použití neznal, ale byl si jistý, že to nebude pomůcka k nalévání polévky. V rohu místnosti bylo křeslo s důmyslnými opěradly. Při bližším pohledu bylo jasné, že slouží k drčení a lámání lidských prstů. Bylo zde také několik dalších méně okázalých, ale jistě neméně účinných pomůcek, jak z vězněného dostat co nejvíce pravdivých či smyšlených informací. Popřípadě jak získat jeho přiznání v plném rozsahu, ať už jde o domnělý zločin vraždy, kacířství, anebo obcování se zvířaty.

Geralt usadili ke stolu, který byl uprostřed místnosti. Vysoký muž se posadil naproti němu. Hromotluci se postavili stranou a zaujali tupé výrazy, kterým se marně pokoušeli dodat jistou dávku obřadnosti.

„Sám Geralt z Rivie,“ usmál se muž. „Zde v našem vězení. Jaká nepravděpodobná náhoda. Doufal jsem, že někdy spatřím onoho věhlasného zaklínače, ale za těchto okolností jsem to vskutku nečekal. Prostě osud. Mám pravdu?“

Geralt neodpověděl.

„Jsem Doreville z Hagge, vrchní velitel Vengerbergského útvaru pro vnitřní bezpečnost. Je mou povinností vyšetřit incident, který se stal dnes ráno v krčmě „U zlaté podkovy.“ A jak se zdá, ty máš v této události rozhodující úlohu,“ odmlčel se, děláje efektní pauzu.

Když ani teď Geralt nezareagoval, pokračoval:

„Jistě víš, jaký trest je u nás za takové věci. Právo útrpné. A pak popravíš.“

„Za to,“ promluvil poprvé Geralt, „že jsem v sebeobraně zabil čtyři bandity, kteří měli jistě na svědomí nejméně lidský život?“

„A zabitý biřic?“

Geralt stiskl rty.

„Ano, Geralte. Zabil jsi čtyři zbojníky. Ty tvrdíš, že v sebeobraně. Dobrá. Ale zabil jsi také kapitána městských biřiců. Nad tím už oko přivřít nelze.“

„Proč jsi mne tedy poctil svou návštěvou, pane Doreville? Jak se mi zdá, rozsudek nade mnou jste už vynesli před tímto výsledkem. Anebo snad chcete získat přiznání pomocí těchto sympatických

mučících pomůcek? Musím tě upozornit, že v tom případě nás tu čeká velmi dlouhý den.“

Doreville vstal, pohlédl na stěnu a sebral z ní nějaký tenký nástroj se zakřiveným hrotem.

„Jestlipak víš, zaklínači, k čemu se tahle věcíčka používá. Ne? V tom případě tě rád poučím. Říkáme tomu párátko. Používá se tak, že se vyslýchanému zarazí hluboko do ucha, protrhne mu bubínek, pokračuje stále hlouběji a uvnitř se pomalu otáčí. Člověk by snad ani nevěřil, kolik krve se může valit ven z jediného lidského ucha.“

„Pozoruhodný vynález,“ řekl zaklínač. „Něco mi ale říká, že jej teď použít nechceš.“

Doreville se otočil a dal pokyn oběma hromotlukům, aby odešli. Rozkaz byl vykonán s jistým otálením.

„Gerate,“ promluvil, když zůstali v místnosti sami, „vidím, že zkazky o tobě nelžou. Skutečně nejsi jen pouhý stroj na zabíjení, ale máš i bystrý rozum. Tomu říkám smrtonosná kombinace. Jak už sis beze sporu všiml, skutečně zde nejsem proto, abych tě mučil. Ostatně, takový prostý a banální úkol, jako umučit někoho k smrti, by mohl dostat jakýkoli vězeňský dozorce. Šéf Vengerbergské vnitřní bezpečnosti by se s tím, jak jistě uznáš, neobtěžoval. Skutečností ale zůstává, že ses dopustil hrdelního zločinu. Ale máš to štěstí, že se trestu můžeš vyhnout.“

Geralt pokýval hlavou, začínalo mu být celkem jasné, o co tady jde.

„Rozumím,“ řekl zaklínač s ironickým úsměvem. „Jistě pro mě máte nějaký úkol, který nikdo jiný nemůže splnit. Je to tak?“

„Ano.“

„Je ten úkol v souladu nebo v rozporu se zaklínačským kodexem?“

„Obávám se, že na to nedokážu jednoznačně odpovědět. Víím sice, že váš kodex existuje, ale neznám jeho přesné znění.“

„Poslouchej tedy, pane Doreville. Náš kodex nám přikazuje přijímat pouze takové úkoly, které jsou v souladu s naším zaklínačským řemeslem. To znamená, pokud jde například o zabití

nějaké nestvůry, ohrožující obyvatelstvo. Je jedno, zda je to ghúl, bazilišek, vlkodlak, anebo mantikora. Stejně tak, pokud jde o sejmutí kletby, i to je v souladu s naším povoláním. Ale pokud se mohu domýšlet, tak úkol, který mi hodláš předložit, spočívá v něčem úplně jiném.“

„Zajímavé. Můžeš mi tedy prozradit, co si domýšlíš?“

„Už mnohokrát jsem byl pozván k mocným a vlivným lidem. Dokonce i ke královským dvorům. Vždy mi nabízeli úkol, vždy ho pojmenovávali jinak, ale vždy se jednalo o totéž. Šlo o podle nich banální úkoly, jako zabít nevlastního bratra, otčíma, tetu nebo strýce. Bohatí kupci si mě pro změnu chtěli najmout, abych je zbavil nepohodlného obchodního konkurenta. Šlechtici zase chtěli, abych sprovodil ze světa jejich odvěkého rodového soka. Jednoduše řečeno, všichni si mé řemeslo pletli s řemeslem námezdného zabijáka. A mé slušné odmítnutí a vysvětlení, že daný úkol je v přímém rozporu s naším prastarým zaklínačským kodexem, nebrali v potaz. Chtěli tento zádrhel vyřešit výší odměny. Ale zaklínač nikdy nesmí zabíjet lidi pro peníze. A nikdy to neudělá.“

„Rozumím,“ kývl hlavou Doreville, „ale pokud někdo zabíjí tak zdatně jako ty, nemůže se divit, že mnohým mocným lidem jeho schopnost velice imponuje. Dokonce natolik, že jeho služeb chtějí využít. Tvá sláva tě předchází, Geralte. V každém případě bych ale rád uvedl věci na pravou míru. Když se náš král Demawend dozvěděl, co se stalo „U zlaté podkovy,“ byl odhodlán ponechat viníka mučírně. Poté se mu ale s mým skromným přispěním doneslo, kdo je oním hanebným pachatelem a rozhodl se mu učinit jistou nabídku. Jak vidíš, jsem tu nyní jménem našeho milostivého krále, abych ti onu nabídku předložil.“

„Zkrať to tedy, pane Doreville. O jakou nabídku se jedná? Přímou a bez vytáček, prosím.“

Doreville z Hagge ztišil hlas:

„Jak jistě víš, před nedávnem naše Aedirnské království zvítězilo v krátkém, ale významném ozbrojeném konfliktu s Kaedwenem. Dosud ale ještě nebyla podepsána mírová smlouva. Kaedwenský

král Henselt oznámil, že definitivní mírovou smlouvu podepíše pouze ve svém hlavním městě, čili v Ard Carraigh. Jak také určitě víš, Henselt a Demawend se vzájemně nenávidí tak silně, že by pergamen při jejich vzájemném podpisu snad vzplál ohněm. Proto se náš král rozhodl, že se této role nezhostí a přenechá jí některému z Aedirnských šlechticů. Vybral si pro tento úkol hraběnku Syderru z Hagge. Právě ona pojedje do Ard Carraigh a podepíše mírovou smlouvu jménem našeho krále.“

„Jak se to týká naší záležitosti?“

„Právě se k tomu dostávám. Může se stát, že po příjezdu do Ard Carraigh dojde ke komplikacím. Král Henselt je velmi vznětlivý a mohla by se v něm rozhořet pomstychtivost. Stručně a jasně, mohl by hraběnku spolu s její družinou zatknout nebo uvěznit a domáhat se po Demawendovi změny podmínek mírové smlouvy. Pokud by se tak stalo, mohla by snadno vypuknout nová válka mezi Aedirnem a Kaedwenem. Syderra z Hagge je už velmi stará žena. Právě proto se Demawend rozhodl vyslat ji. Kdyby došlo ke komplikacím, raději obětuje starou hraběnku namísto některého mladšího šlechtice.“

Při vyslovení poslední věty se Doreville nápadně zarazil. Vypadalo to dokonce, že lehce pobledl. Vzápětí ale pokračoval:

„Tvůj úkol, Geralte z Rivie, bude ochránit ctihodnou hraběnku Syderru z Hagge před případnou Henseltovou pomstou. Je mi jasné, že to není běžný úkol pro zaklínače, ale daná situace také není zrovna běžná. Ano, máš samozřejmě na výběr. Ale pokud odmítneš, skončíš na popravišti jako zločinec. Pokud úkol přijmeš a zdárně ho splníš, bude ti samotným králem Demawendem udělena milost. Jak vidíš, nechceme tě využít jako námezdného zabijáka. Chceme tě pouze dočasně povýšit na pozici řekněme, ehm, královského diplomata, ať to zní a vypadá jakkoli absurdně.“

„Proč si myslíte, že právě moje účast bude mít na průběh událostí nějaký podstatný vliv?“

„Už jsem se o tom zmínil,“ pousmál se šéf Vengerbergské bezpečnosti. „Tvá sláva tě předchází. Každý zná příběhy o

bělovlasém zaklínači. Někteří ho považují za nemyslící monstrum. Jiní, jako třeba já, si ho váží. Jsem si jistý, že si tvá slova se zaujetím vyslechne sám Henselt, jeho dvorní páni i generálové. Hraběnka Syderra z Hagge bude ve všem jednat jménem našeho mocnáře. Ty budeš v případě komplikací její pravá ruka. Velmi mi záleží na tom, aby ses toho úkolu zhostil právě ty. Nezapomínej, Geralte, že už teď jsi mým dlužníkem. Nebýt mé intervence, byl bys bezodkladně vydán na milost mučírně, ve které se právě teď nacházíme. A zítra by na tebe nejspíš čekala šibenice. Teď nemluvím jménem svého krále, mluvím pouze za sebe. A žádám tě, abys zajistil bezpečný návrat hraběnky Syderry z Hagge zpět do Aedirnu. Nesmírně mi na tom záleží, protože...”

„Protože co?“

Doreville na Geralta upřel své oči:

„Protože Syderra z Hagge je moje matka.“

III.

Seděl v dřevěné kádi plné teplé vody a mydlin. Lazebník s velkomožným výrazem ho zbavoval porostu vousů rašících na tváři a zvědavě šilhal po jeho zaklínačském medailonu.

„Hotovo, pane. Zde máte osušku. A zde je vaše oblečení, váš meč a ostatní vaše věci.“

„Díky,“ řekl Geralt a s hlasitým zašplouchnutím vylezl z kádě.

Lazebník odešel. Geralt se pomalu oblékal. Litoval, že nemohl v kádi strávit delší dobu. V duchu zaháněl myšlenky na to, co ho nejspíš bude čekat. Snažil se o svém úkolu, který ho dostal z vězení, nepřemýšlet. Ale nešlo to.

„Jaká to ironie,“ zahučel polohlasně sám k sobě. „Jaká to prašivá doba. Králové si najímají zaklínače, aby za ně vyřešil diplomatické

spory. Jako kdyby neznali ten starý vtíp o hloupém vladykovi, který vodu čerpal řešetem, ze zajíce udělal posla a zaklínače učinil velvyslancem.“

Povzdechl si a vyšel z komnaty. Venku na něj čekala dvojice vojáků. V jejich doprovodu došel na nádvoří, kde se už dokončovaly přípravy k odjezdu delegace do Ard Carraigh, hlavního města Kaedwenu. Uprostřed stál kočár se čtyřmi zapřaženými koňmi.

„Hraběnka si s vámi přeje hovořit,“ řekl ke Geraltovi opodál stojící důstojník. „Čeká na vás v kočáře. Pojd'te za mnou, prosím.“

Když došli ke kočáru, důstojník hlasitě zvolal:

„Zaklínač Geralt z Rivie podle vašeho rozkazu, paní hraběnko!“

Dveře kočáru se otevřely a zevnitř vyšla šedovlasá žena. Důstojník se hluboce uklonil. Geralt se uklonil poněkud odměřeněji, ale s úctou. Hraběnka byla nevysoká, avšak aristokratické rysy na ní byly i přes její věk patrné. Její živé oči, mazaný úsměv a energické pohyby dávaly najevo, že jí rozum ani zdraví ještě zdaleka neopustili. Právě naopak.

„Tak to je ten slavný Geralt z Rivie, postrach všech strig a vlkodlaků. A jak jsem se doslechla, poslední dobou i lidí. Ne, nic neříkej, nechci o tom nic vědět. Můj syn, Doreville, se za tebe zaručil a to je pro mě více než dostačující. Přesto ale jistě pochopíš, že mám poněkud zvláštní pocit z toho, že mým osobním strážcem na této výpravě bude muž, který ve Vengerbergu pozabíjel pět lidí. Avšak, jak se mi zdá, drastická doba si žádá drastické činy. Za mých mladých let bylo všechno mnohem jasnější a jednodušší. Inu, pokrok.“

Geralt jí hleděl do očí. Byly klidné a neproniknutelné. Snažil se odhadnout, co se za nimi skrývá. Zda je to odvaha, pýcha, anebo strach.

„Jak vidím,“ pokračovala s úsměvem hraběnka, „jsi jeden z těch mála lidí, kteří dokážou odpovědět i beze slov. Teď mne ale následuj, chci si s tebou promluvit mezi čtyřma očima.“

Zaklínač se uklonil a vykročil za ní.

„Byl jsi někdy v Ard Carraigh?“

„Ano.“

„Máš tam nějaké nepřátele? Někoho, s kým máš nevyřízené účty?“

„Ne, paní hraběnko. Je to už velmi dávno, co jsem tam byl.“

„Dobrá. Abys rozuměl, nebyla jsem zrovna nadšena, že Demawend pověřil právě mne cestou do Ard Carraigh. A ještě více mne znepokojilo, že namísto některého z dvorních gardistů bude mým strážcem zaklínač.“

„Ani já nejsem svou přítomností zde nadšen, ale jak se říká, neměl jsem na výběr. Stále si nejsem jistý, zda ode mě král Demawend nemá přehnaná očekávání.“

„Víš něco o diplomacii, Geralte? Ach, hloupá otázka. Jistěže nevíš. Jak bys také mohl. Abys s klidným hlasem přesvědčoval vampýry, aby přestali sát z lidí krev? Abys konejšil ghúly, aby nezabýjeli a nepožírali děti? Nebo abys vymluvil strigám jejich věčnou touhu po chuti lidských vnitřností?“

Geralt se k tomu nevyjádřil. Nelíbila se mu hraběncina ironie. Věděl však, že má víceméně pravdu. Přemýšlel. Kdyby se rozhodl porušit slib, který dal Dorevillovi z Hagge a utéct během cesty do Ard Carraigh, zcela jistě by mu v tom nikdo nezabránil. Znamenalo by to ale, že by jako uprchlý zločinec nemohl už nikdy navštívit Aedirn. Nejspíše by nemohl přijet ani do Temerie nebo Redanie, protože tyto země měly s Aedirnem smlouvu o vzájemném předávání zločinců. Jinými slovy, byl by nucen si shánět práci v zemích na dalekém severu, jako je Kovir nebo Poviss. A tam by si nejspíš nevydělal ani na slanou vodu.

Když se Syderra z Hagge nedočkala reakce, pokračovala:

„Můj nebožtík manžel se věnoval diplomacii celý svůj život. Vím tedy o tomto řemesle, které je tolik odlišné od toho tvého, mnohé. Poznám, kdy je třeba smlouvat, kdy souhlasit, kdy vyhrožovat a kdy podepisovat. Diplomacie má mnoho společného s handlováním na koňském trhu, Geralte. Pouze s tím rozdílem, že většinou nejsi vystaven směsici zápachů koňského trusu a kořalky. Rozumíš?“

„Jistě, rozumím. Myslím ale, že už je na čase dostat se k podstatě naší věci, paní hraběnko.“

„Správně. Tak tedy pozorně poslouchej. Henselt je neskutečně prchlivý král, rozzuří se kvůli každé hlouposti. Při jednání s ním tedy nezbývá nic jiného, než s ním na oko ve všem souhlasit. Nenech se ale zmást, on není ten, koho se musíme nejvíce obávat. Jsou to jeho generálové, kdo jsou naším skutečným problémem v této záležitosti. Neustále na Henselta naléhají, aby Demawendovi a Aedirnu vrátil i s úroky utrpenou potupu z prohrané války. Slibují mu slavné a jednoznačné vítězství a tvrdí, že Kaedwenský prapor pozvednou až k samotnému nebi. Henseltovu sluchu samozřejmě tato slova lahodí, a tak se tou myšlenkou vážně zabývá. Není ale žádný hlupák. Ví, že by to bylo možné provést pouze tak, aby on sám nebyl tím, kdo novou válku zavínil. Jednoduše řečeno, chce Aedirn vyprovokovat k útoku a poté zahájit mohutnou protiofenzívu.“

„Odkud máte všechny tyto informace?“

„Máme na Kaedwenském dvoře špióny. Několik i v poměrně vysokém postavení. Je to nesrovnatelně lepší zdroj informací, než nějaký čaroděj s křišťálovou koulí.“

„Pochopitelně. A jaká tedy bude v této záležitosti konkrétně má úloha?“

„Tvým úkolem bude pozorovat situaci. A pokud dojde ke komplikacím, zasáhneš. Je pouze na tobě, zda tak učiníš slovem nebo mečem. Já povedu rokování a ty budeš můj trumf v záloze. Je ti to jasné?“

Geralt pohlédl k obloze. Snažil se nedávat na sobě znát míru rozladění a opovržení svěřeným úkolem.

„Tak je ti to jasné?“ zopakovala Syderra z Hagge.

„Ano,“ přikývl zaklínač velmi, velmi neochotně.

IV.

Dorazili do Ard Carraigh, hlavního města Kaedwenu. Celou výpravu tvořilo kromě hraběnky Syderry z Hagge a zaklínače Geralta z Rivie ještě dvanáct Aedirnských vojáků. Ti na sobě měli tuniky s vyšitým Aedirnským erbem - žlutočerveným hrotem v černém poli. Zastavili se před palácem.

„Vítejte v Ard Carraigh, velevážená paní hraběnko,“ promluvil muž v modré, bohatě zdobené prošívanici. „Jsem baron Murwedd z Ban Ardu. Byl jsem pověřen, abych vás přivítal a uvedl vás ke králi.“

„Děkuji, barone. Čas nás tlačí a povinnosti volají. Myslím, že všem nám velmi záleží na tom, abychom zdejší záležitost vyřídili co možná nejrychleji. Pokud král Henselt souhlasí, ráda bych zahájila rokování bez zbytečných prodlev.“

„Ano, král má zájem na tomtěž. Má ale také neutuchající respekt k vám i k vašemu věku, paní hraběnko. Pokud byste si tedy chtěla před zahájením jednání odpočinout, nechal jsem zařídit několik komnat v paláci dle Aedirnského stylu.“

„Děkuji za pohostinnost, barone. Ale jak jsem už řekla, čas je nemilosrdný nepřítel všech dohod. Odpočívat můžeme později. Ach ano, abych nezapomněla, toto je můj zástupce, který bude taktéž přítomen při rokování,“ řekla hraběnka a ukázala ledabylým gestem na Geralta.

„Vítejte, pane,“ pronesl baron k zaklínači.

„Díky,“ dostal ze sebe Geralt a prkenně se uklonil.

Vešli do paláce. Na Geralta neudělala pompézní výzdoba uvnitř žádný výjimečný dojem, viděl takových míst už mnoho. Trochu se podivil, že před vstupem do paláce nemusel odevzdat svůj meč, ale záhy pochopil. V trůnním sále bylo na třicet Kaedwenských ozbrojenců, bezesporu Henseltova osobní stráž, dokonale vycvičení vojáci. Sám král Henselt seděl v křesle na druhém konci sálu. Když spatřil hraběnku, vstal a zamířil k ní.

„Vítám vás ve své zemi, hraběnko z Hagge,“ řekl obřadně.

Hraběnka se uklonila. Ve vousatém obličejí Kaedwenského krále se neobjevil ani náznak úsměvu. Geralt si diskrétně prohlédl vedle krále stojící hodnostáře. Byli tři. Prvního z nich odhadl na královského senešala. Byl téměř stejně široký jako vysoký, takže měl postavu velmi náruživého cukráře. Druhý z mužů mohl být pravděpodobně velitelem Kaedwenské rozvědky. Byl malý a hubený, jeho tváři dominovala dvojice svítících krysích oček. Třetí muž Geralta zajímal nejvíce. Byl vysoký a statný, jako jediný z hodnostářů měl na sobě zbroj. Bezesporu se jednalo o vrchního velitele Kaedwenské armády.

Henselt pohybem ruky vyzval hraběnku, aby se posadila u stolu. Sám také usedl a propletl prsty na stole. Nikomu jinému nebylo dovoleno sedět.

Kaedwenský král pohlédl na barona Murwedda z Ban Ardu a ten přinesl dva velké pergameny s podmínkami mírové smlouvy. Jeden podal svému králi, druhý hraběnce z Hagge.

„Aby bylo mezi Kaedwenem a Aedirnem jasno,“ začal Henselt, „já jsem vládce, který vždy a za všech okolností miluje mír nade vše. Avšak některé věci, které váš král Demawend v této smlouvě požaduje, jsou dle názoru Kaedwenu v rozporu s mírovou budoucností mezi našimi zeměmi.“

„Mohu vědět, o který bod smlouvy se jedná?“ zeptala se hraběnka.

„Jde o bod, ve kterém se mluví o výši válečných reparací. Podle této mírové smlouvy má Kaedwen zaplatit Aedirnu odškodnění ve výši čtyř set hřiven zlata. Ptám se, jakým právem je mé zemi diktována k zaplacení takováto ohromná suma.“

Geralt, který stál opodál, si začínal myslet, že se hraběnka zmíní o prostém právu vítěze, který vždy diktuje podmínky poražené straně. Měl pravdu.

„Rozumím a chápu vaše znepokojení nad výší reparačních poplatků,“ řekla. „Mějte ale na zřeteli, že se jedná především o kompenzaci za vypálení naší pohraniční pevnosti Eylerra a za

barbarské povraždění velké části obyvatelstva přilehlého městečka Pladde.“

Vysoký muž ve zbroji, stojící vedle Henselta, rozhněvaně zakřičel:

„Barbarské vyvraždění?! Takhle se přece odedávna vedla a vede válka! O čem to tady mluvíte? Máme snad my vyjmenovat všechna naše městečka a vesnice, které vaši vojáci během této války vyplenili? Máme snad za to také žádat reparace?“

„Ne,“ odpověděla generálovi chladným hlasem hraběnka, „protože jste tuto válku prohráli. To také patří k odvěkému zvyku všech válek, vážený pane generále. Válka skončí - poražený získá mír, vítěz získá svou kořist.“

Geralt se obával toho, co tato nesmírně ostrá a vyzývavá slova udělají s atmosférou v sále. Jeho obava byla namístě. Henseltova tvář začínala vztekem rudnout, generál funěl jako ohař a Kaedwenští vojáci v sále podrážděně hučeli. Geralt se rozhodl - teď nebo nikdy.

Vykročil vpřed. Zastavil se před Kaedwenským generálem a porušil tak jedno ze základních pravidel rokování.

„Jak se opovažuješ, Aedirňane???“ zařval generál, až mu přeskočil hlas.

„To není Aedirňan. Nemá s mou zemí pranic společného,“ promluvila Syderra z Hagge.

„Vážně...?“ procedil skrze vztekem zařáté zuby král Henselt. „A kdo to tedy je?“

„Geralt z Rivie, slavný zaklínač,“ řekla, zdůrazňující název jeho řemesla.

Generál leknutím o krok ustoupil. Král otevřel překvapením ústa. Kaedwenský senešal se rozkašlal a velitel rozvědky trhl hlavou jako píchnutý vosou. Všichni zírali na Geralta, jako by spatřili přízrak. Všichni ho znali. Považovali ho za žijící legendu, která byla častým námětem trubadúrů v jejich žalmech, baladách a básních.

„Vaše války,“ řekl zaklínač velmi pomalu, „vaše velké věci, vaše honby za slávou. To vše rodí zlo, proti kterému já bojuji. Právě lidé

svými činy tvoří zparchantělost. A zparchantělost rodí strach. Tím přicházejí na svět nestvůry, které já zabívám. Rodí se z vašeho strachu. Ze strachu před smrtí, strachu z neznámého, strachu z příjezdu ozbrojenců, kteří vypálí celou vesnici, muže pozabíjejí, ženy znásilní a děti naházejí do ohně. Tak se rodí zlo, kterého se vy lidé tak bojíte. Vy sami svými činy vytváříte to, co považujete za zlo. Já celý svůj život bráním lidí před tvory, které oni sami svým počínáním přivedli na svět. Ať jde o strigy, odporné požíračky lidských těl, které přivede na svět vynesení kletby. Nebo o vampýry, kteří se rodí z lidské neúcty ke svým zemřelým předkům. Měj to na zřeteli, králi Henselte. Já byl předurčen k zabíjení nestvůr. Ale čím více jsem jich zabil, tím více jsem začal chápat, že největší nestvůrou může být sám člověk.“

Nikdo ani nehlesl. Všem rezonovala Geraltova slova uvnitř hlavy. Každý cítil onu prazvláštní bolest, kterou ta slova vyvolávala. Bylo to jako ve snu, ze kterého se nikdo nedokázal probudit. Po velmi dlouhém tichu sám Kaedwenský vladař Henselt vstal. Pohlédl na svého generála, na hraběnku z Hagge, na přítomné vojáky. Pak se jeho pohled zastavil na Geraltovi a pronesl:

„To byla ta nejmoudřejší slova, která jsem ve svém životě slyšel.“

V.

„Pověz mi, Geralte,“ řekl Aedirnský král Demawend, „jak se ti povedlo Henselta přesvědčit, aby tak rychle podepsal mírovou dohodu a upustil od odvetné války? Podle toho, co vím, se situace nevyvíjela zrovna nejlépe.“

„Řekl jsem mu pravdu. A on jí porozuměl.“

„Neuvěřitelné,“ zasmál se Demawend. „Henselt aby něčemu porozuměl. To už bych spíše uvěřil tomu, že mému oblíbenému

koni znenadání narostla křídla. Ale dost už žertování. Ta tvá pravda, jak se mi zdá, zabránila nové válce mezi Aedirem a Kaedwenem. Za normálních okolností bych se ti odměnil jinak, ale v tomto případě postačí, že jsi tímto omilostněn ze svých předešlých zločinů v mé zemi.“

Demawend vstal a chystal se odejít. Po několika krocích se ale zastavil.

„Geralte,“ promluvil rozvážně, „co bys řekl tomu, kdybych tě přijal do služeb Aedirského království. Jsem si jistý, že bychom spolu mohli dosáhnout velkých věcí.“

Zaklínač se uklonil:

„Vážím si vaší nabídky, králi. Ale...“

„Ale co?“ otázal se Demawend.

„Ale raději zůstanu zaklínačem.“

Naděje

I.

Košský povoz se pomalým krokem blížil k vesnici. Harga zvedl hlavu a pohlédl na siluety domů, které se nejasně jevily na obzoru. Byl kupec, vezl na svém voze zboží, které před dvěma týdny nakoupil v Novigradu. Jak známo, Novigrad byl centrem redanského obchodu a bylo tam možné koupit celou řadu užitečných věcí. Mnohdy, pokud měl člověk štěstí, i za výhodnou cenu. A Harga také tentokráte štěstí měl. Narazil v Novigradu na jistého zkrachovalého faktora, který se narychlo zbavoval veškerého svého zboží, jelikož se o něj začaly nebezpečně zajímat Novigradské úřady kvůli nezaplacení jistých daní. Takové zločiny byly v tomto městě a v celé Redanii přísně trestány - dotyčný byl obvykle uvězněn a následně odeslán na několik desítek let nucených prací a všechn jeho majetek byl zkonfiskován. Harga to samozřejmě moc dobře věděl a při smlouvání o ceně postupoval tvrdě a neústupně. Když odjel z Novigradu, vydal se směrem na východ a navštívil všechna městečka a vesnice, která mu přišla do cesty. A tak zamířil i do jisté zapadlé vesničky s názvem Březinka. Doufal, že zde něco prodá a brzy poputuje zase dále na východ. To ale ještě netušil, že brzy pohlédne do očí smrti...

Cestovat v těch dobách nebylo pro kupce a potulné obchodníky zrovna bezpečné. U cest často cíhali na svou kořist všemožní lapkové a v lesích se stále ještě pohybovali partyzánské oddíly elfů Scoia'tael - běda člověku, který by se jim dostal do rukou nebo jen na dostřel jejich luků. Harga proto vždy s velkou úlevou uvítal pohled na domy, rýsující se na obzoru. Pohled, který znamenal přítomnost civilizace.

Popohnal koně a zabral se do svých myšlenek. Kůň ale vykročil nejistě a z nějakého důvodu neklidně zafrkal. Harga se otočil a

z jeho úst vyšlo nesrozumitelné zabublání, vyjadřující směs strachu a úděsu. Přímo k němu se směrem od blízkého lesa přibližoval jezdec. Stačil jeden pohled na tu rychle se přibližující černou postavu a Harga se strachy roztrásl. Chtěl popohnat svého zapražného koně, ale bylo mu jasné, že s naloženým vozem nemůže nikdy samotnému jezdcovi na koni ujet. V panice sáhl pod jednu z kožešin a nahmatal krátký zdobený mečík, který také koupil v Novigradu a hodlal ho výhodně prodat.

„Teď už ho neprodám. Už zřejmě nikdy nic neprodám. A najdou mě tu podříznutého, zkurvený to život,“ zavzlykal.

Náhle v něm něco povolilo a nával strachu kdesi v jeho nitru zapálil touhu bránit se, nedat se lacino. Vytáhl zbraň zpoza kožešin a seskočil z vozu. Jezdec už byl na třicet kroků od něj. Zpomalil a dále pokračoval jen koňskou chůzí. Harga si ho tak mohl zřetelně prohlédnout. Ten pohled mu opět vzal veškerou naději a zdálo se, že uhasil i jeho pud sebezáchovy. Neznámý vypadal jako přízrak. Byl celý oděný v černém, jel na mohutném černém hřebci a zdálo se, že v jeho přítomnosti začíná černat i obloha nad nimi. Vypadal jako samotné Peklo. Jako černý mrak, ohlašující bouřku. Hargovi jeho mečík pomalu, pomaličku vyklouzl z ruky a narazil zdobenou čepelí na zem. Nepřestával na muže civět. Něco na něm nebylo v pořádku, ale co? Uvědomil si to až teď - jezdcovi nebylo vidět do tváře. Neznámý sesedl a přistoupil blíže.

„Neublížím ti,“ řekl hlasem, který zněl jako štěknutí psa.

A pak sundal z obličeje černý šátek, který mu zakrýval tvář. Při pohledu na ni Harga vyjekl a zavrával. Žádný, dočista žádný člověk na světě přeci nemohl mít takovou tvář. Od koutku úst přes celou líc až po ucho se táhlo několik ohromných hlubokých jizev. Harga nikdy neviděl nikoho takto znetvořeného. Vypadalo to, jako by z té tváře něco vyrvalo samotný život. A zůstala v ní jen smrt.

„Já dám... dám vám peníze... všechny vám dám... jen mi nic...“ vykoktal.

Neznámý zakroutil hlavou a sotva znatelně se pousmál. A Harga poznal, že to přeci jen není přízrak. Že je skutečný a živý. A ten úsměv, ač působil příšerně a děsivě, mu dal novou naději.

Zjizvený k sobě přitáhl svého černého hřebce a ukázal rukou na siluety domů v dáli.

„Je tohle vesnice Březinka?“ zeptal se.

„A... ano,“ řekl stále ještě rozrušeně kupec, „tohle je Březinka. Byl jsem tu už dvakrát. Jsem... jsem Harga, obchodník. Jedu se svým nákladem a chci zde něco prodat, abych mohl...“

„Chápu,“ přerušil ho. „Já se jmenuji Eskel. Jsem zaklínač.“

Kupčák otevřel papulu, až byly vidět díry po několika chybějících zubech. Věděl, kdo to byli zaklínači, ale doposud žádného na vlastní oči neviděl.

„Ach tak, pane. Zdejší lidé si vás najali na nějakou... ehm... ehm... příšeru?“

„Ne. Někoho hledám. A ten někdo by měl být právě zde, v Březince. Nejspíš v krčmě.“

„Krčma je támhle,“ ukázal Harga na obrysy stavení s velkým komínem, ze kterého stoupal k nebi dým. Nebyl si jistý, jestli zaklínač mohl vidět, na kterou stavbu při té vzdálenosti ukazoval. Eskel ale jen pokýval hlavou, otočil se a zvedl se do sedla.

„Buď opatrný, na cestách dnes není bezpečno,“ řekl a pobídl koně patami, nečekaje na kupcovu odpověď.

Harga sledoval, jak se zjizvený zaklínač vzdaluje a když už byl dosti daleko, otočil svůj povoz čelem vzad, a co nejrychleji odjel. A nikdy víckrát se už k vesnici Březinka nepřiblížil.

II.

Z krčmy vonělo pečené maso a pivo a ozývala se z ní typická směsice smíchu, nadávek a třískání korbelů. Eskel vstoupil dovnitř s hlučným zarachocením. Chtěl na sebe upozornit hned a zmírnit tak následnou reakci lidí při pohledu na jeho tvář. Znal moc dobře ty pohledy, mísící hrůzu a opovržení. Pohledy lidí, kteří se mu báli být jen podívat do očí. A mnohdy se našli i takoví odvážlivci, kteří mu chtěli pěstí či nožem dát najevo, že o přítomnost takového netvora, jako je on, nestojí. Ale netušili přitom, že Eskel je v mnohém lidštější, než oni sami.

Rozhlédl se po místnosti. Toho, kterého hledal, neviděl. Postoupil kupředu a zastavil se až před šenkem. Krčmář si ho opovrživě změřil, ale pak stočil zrak k jeho dlani, ve které se něco zalesklo. To něco krčmář moc dobře znal a podle jeho výrazu bylo zřejmé, že to něco měl raději, než svou vlastní ženu. Eskel rozevřel dlaň a na pult z ní vypadlo několik zlatých mincí. Šenkýřova ruka se jakoby samovolně vymrštila směrem k pultu, ale zaklínač jej zarazil. Přitáhl si ho k sobě a velmi tiše k němu promluvil. Nikdo z hostů neslyšel ani jediné slovo. Krčmář odstoupil a ukázal prstem.

„Tam. V zadní alkovně,“ řekl stručně a sebral mince.

Alkovna nebyla malá, ale seděl v ní pouze jediný muž. Byl zahleděný do svého hliněného korbelu s pivem a zjevně ani v nejmenším nevnímal své okolí. Ten muž nebyl starý, ale vlasy měl bílé jako sníh a jeho obličej byl nepřírozeně bledý. Byla na něm znát únava.

„Geralte,“ oslovil ho Eskel.

Bělovlasý prudce zvedl hlavu. Odstrčil korbel s pivem, až ho málem převrhl, a vstal vstříc přichozímu. Na krátkou chvíli se oba silně sevřeli pažemi. Jako dva druhové. Jako bratři.

„Žiješ.“

„Ano, Eskele. Žiju.“

„Dobrá. Jedu za tebou už celý týden, Vlku. Hledal jsem tě.“

„Proč? Jak jsi mě tu našel?“

„Byl jsem v Rinde a slyšel jsem, že si tě tady v Březince místní najali. Prý na zabítí zeugla, který tady měl sežrat několik lidí.“

„Ano, přes Rinde jsem projížděl. Zeugla jsem zabil včera za vesnicí u smetiště. Smrdělo to tam jako v žumpě a zaplatili mi z něj mizerných padesát Novigradských korun. Zatracená zlodějna. Ale co, my proměněnci si nemůžeme moc vybírat, je to náš Osud, jak by řekli slavní čarodějové z Kapituly.“

Geralt mluvil na oko klidně, ale Eskel ho znal příliš dobře a ihned ho bezchybně odhalil.

„Aha,“ pokýval zjizvený zaklínač hlavou, „potkal jsi Yennefer, že?“

Geralt neodpověděl, pouze odevzdaně vzdychl.

„Vím, že je to pro tebe těžké,“ pokračoval Eskel, „ale sám dobře víš, že jste si navzájem souzeni. Ty i ona. A ona to ví také, jen si to nechce přiznat. Je příliš pyšná na to, že je čarodějka.“

„Já vím,“ odpověděl Geralt neochotně. „Byl jsem v Tretogoru, potkal jsem jí tam náhodou. Myslel jsem si, že to tentokrát vyjde lépe, že zkusíme začít znovu. Ale...“

„Nepovedlo se to,“ dopověděl za něj Eskel. „Víc mi říkat nemusíš, nejsem přeci tvůj zpovědník.“

„Děkuji ti, Eskele. A teď už mi řekni, proč mě vlastně hledáš?“

Eskel se na chvíli odmlčel. Bylo vidět, že volí správná slova. V Geraltovi to vzbuzovalo sílicí neklid.

„Musíme spolu odjet do Kaer Morhen. Ihned,“ řekl Eskel tiše.

Geralt pochopil. Poznal odstín Eskelova hlasu i význam jeho pohledu. Znal ho už od dětství. Nechtěl se zeptat, ale musel.

„Je to kvůli němu?“

„Ano,“ odpověděl zjizvený kovovým hlasem, „je to kvůli němu. Náš otec, Vesemir, umírá.“

III.

Zaklínači neměli rodiče. Nikdy je nepoznali. A pokud i ano, tak jim byli již v raném dětství odebráni a veškerá pouta mezi nimi byla zpřetrhána. Byli narozeni dle Zákonu Překvapení, dle Sudby. Jejich jediným domovem bylo Kaer Morhen - Hradiště Zaklínačů. Bylo ukryto daleko v horách a cestu k němu znali jen samotní zaklínači. Tam byli také již v dětství odvedeni, aby zde prodělali celý proces Přerodu. Nejprve prošli Zkouškou Trav a jedů. Ti, kteří to přežili, byli vystaveni procesu Změn, při kterém získali většinu svých nelidských schopností. Těch několik málo, kteří tyto mutace vydrželi, následně podstoupili výcvik, zvaný Cesta Meče. Říkalo se, že celý proces Přerodu přežil sotva jeden z dvaceti chlapců. A i to byl velmi optimistický odhad. Výsledek ovšem stál za to. Zaklínač měl neuvěřitelně rychlé reflexy. Byl silnější i hbitější. Jeho oči, prošlé Změnami, mu umožňovaly vidět i v té nejčernější tmě. Jeho sluch byl citlivější a přesnější. Byl schopen používat zaklínačská Znamení, která byla sice oproti magii, již vládli čarodějnicí Velmistři, velmi prostá, ale přesto měla v zaklínačském repertoáru své pevné a nezastupitelné místo. Efekt všech těchto nelidských schopností pak umocňovaly zaklínačské Elixíry. Byly to ve své podstatě smrtelné jedy, které by nikdo kromě zaklínačů nemohl nikdy pozřít. Zaklínači v důsledku procesu Změn a Zkoušek získali proti těmto sloučeninám naprostou rezistenci a naopak z nich čerpali sílu, například schopnost ovládat pouhou vůlí funkce vnitřních orgánů nebo naprostou necitlivost vůči bolesti. To znamenalo, že zaklínač pod vlivem Elixírů mohl bojovat i bez ohledu na velmi těžká zranění. Právě toto považovali mnozí historikové a kronikáři za základ vzniku mýtů o údajné neporazitelnosti zaklínačů. To ale samozřejmě nebyla pravda. Zaklínači umírali. Umírali v boji za své poslání. Jejich jediným úkolem bylo, aby zbavovali svět všech nestvůr, které ohrožovaly lidi. Zabíjeli všechny netvory a přišery, které mohli být pro lidi nebezpečné. A tak také umírali - roztrháni

mantikorou, alpem, graveirem, baziliškem nebo amfisbenou. Žádný zaklínač dosud nezemřel stářím. Naprosto žádný.

Právě vzhledem k těmto skutečnostem si Geralt i Eskel uvědomovali výjimečnost události. Byl to Vesemir, kdo byl jejich učitelem na Kaer Morhen, když pod jeho vedením prodělali Změny i Cestu Meče. A právě teď se měl stát Vesemir prvním zaklínačem v dějinách, který zemřel věkem. Dočista prvním, který nebyl roztrhán, rozsekán, zaškrcen či ubodán. Proto spěchali do Kaer Morhen. Celé dny jeli mlčky bok po boku a s kamennou tváří přehlíželi nápisy na vývěsních deskách a tabulích v usedlostech, které oznamovaly:

„Hledáme zaklínače. Odměnu, stravu i ubytování uhradí fojtstvi.“

„Zaplatíme 100 orénů za zabití létavce.“

„200 lintarů tomu, kdož nás zbaví horského obra, který hlídá most u soutěsky. Jeho hlava nechť přivezena k rychtářovi bude.“

Tentokrát je to nezajímalo. Jeli rychle a bez zastávky. Geralt myslel na Yennefer.

IV.

Když přijeli do Kaer Morhen, byla brána otevřená. Jakmile dojeli na nádvoří, přišel jim vstříc pouze jeden jediný zaklínač. Byl to Coen.

Coen byl mladší, než Geralt či Eskel, měl černé vlasy a nosil krátké černé vousy. Husté červené nitky v jeho očních bělmech ukazovaly na velmi komplikovaný průběh očních mutací, které byly součástí procesu Změn.

„Koně nechte venku, stáj je pobořená. Před měsícem se sesunula přední zeď,“ promluvil Coen a kývl hlavou směrem k polorozpadlé stavbě.

„Vidím,“ řekl Geralt, dívající se na tu hromadu kamení. „Opravdu se Kaer Morhen mění před očima. Nebyl jsem tu sice už přes rok, ale z Hradiště se očividně stávají rozvaliny. Něco končí...“

„A něco začíná,“ dodal Eskel.

„Ano,“ schýlil lehce hlavu Coen, „skutečně něco začíná. Vesemir na tebe čeká, Geralte. A nezbývá mu už mnoho času. Slíbil jsem mu, že přijedeš. Byl jsi mu vždy blízky, nejbližší ze všech. Dnešní den zřejmě změní historii nás, zaklínačů, jako málokterý jiný den před ním. Ty víš, co je třeba učinit.“

„Vím to,“ odvětil bělovlasý velmi tiše, „ale nevím, jestli to dokážu.“

V.

Ve Vesemirově komnatě hořely svíčky a již zdálky byla ve vzduchu cítit směs medikamentů a léčivých bylin. Geralt vešel dovnitř. Starý zaklínač ležel na svém lůžku pod hromadou příkrývek a ztěžka oddechoval. Oči otevřel, až když Geralt přistoupil blíže k lůžku. V jeho očích byla úleva, kterou dosud žádný zaklínač nikdy nepocítil. Úleva se smrtí smířeného, umírajícího člověka. Člověka, nikoli zaklínače.

„Přijel jsi.“

„Přijel.“

Slova nebyla nutná. Jejich pohledy mluvily za ně. Oči vyprávěly příběh o dosud nenaplnitelném zaklínačském snu. O lidství. O touze být tím, kým být chtěli. Ne tím, čím byli stvořeni.

Vesemir k němu s námahou pozvedl ruku. Geralt ji stiskl. Pevně a přitom měkce. Držel ho jako otce, kterého nikdy neměl.

„Umírám, Vlku. Chtěl jsem tě ještě vidět. Naposledy.“

Geralt mlčel.

„Chápeš přeci, co tohle znamená,“ pokračoval starý zaklínač.

„Ano, chápu,“ odpověděl až teď Geralt a uhnul před Vesemirovými očima. Jeho pohled se zastavil u pobořených zdí Hradiště, které viděl z okna komnaty.

Vesemir jeho pohled zachytil.

„Kaer Morhen se rozpadá,“ potvrdil odevzdaným hlasem.

„Domov nás všech se pomalu, ale jistě mění v prach. Po mně už tu nebude žádný stálý rezident, který by jej chránil před zánikem. Náš domov zmizí a kameny obrostou břečťanem. Ale ty, Eskel, Coen i všichni ostatní zaklínači budete mít něco, co žádný před vámi neměl. Budete mít naději, že nezemřete v nějaké jeskyni nebo někde na blatech, zabiti gryfem či bruxou. Žádný z nás dosud neumřel v posteli. Tu naději si v sobě musíš uchovat, Geralte. Držet jí pevně v rukou jako nejcennější poklad a dbát na to, aby ti neproklouzla mezi prsty. Ta naděje ti přislíbí lidství, i když pouze na smrtelné posteli. Ale i to je více, než jakýkoli zaklínač před námi kdy doufal.“

Geralt nepromluvil. Cítil Vesemirova slova hluboko v sobě. Sevřel jeho ruku do svých dlaní. Vesemir dýchal s námahou, už se nedokázal pohnout. Geralt přivykl netečnému pohledu na umírající, ale tentokrát na něm bylo zřetelné silné pohnutí. Říkalo se, že zaklínači žádné city neměli, že nedokázali pociťovat emoce, ale Geraltův pohled svědčil o opaku. Vydržel u Vesemira až do noci. Až do samotného konce. A ten konec přišel jako přivanut chladným zimním větrem. Smrt je navštívila nikoli jako zvěstovatel neštěstí, ale jako posel naděje. A tu naději si v sobě bělovlasý zaklínač nosil už navždy. Naději, že nezemře jako zaklínač, ale jako člověk.

Martin Hušák
Zaklínačský meč

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 30. 9. 2013